

EGYETEMES

A Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészség lapja

Mottó: fove quod est frigidum, rege quod est devium...*

A TARTALOMBÓL:

NUNCIUSI LÁTOGATÁS

- Az apostoli nuncius látogatása
- Szinódusi levél a világ fiataljainak
- Szentbeszéd az ifjúsági szinódus záró miséjén
- Ferenc pápa migrációval kapcsolatos gondolatai 2019. január 28-án, úton Panamából
- Hit és jövő (részletek)

VELÜNK TÖRTÉNT

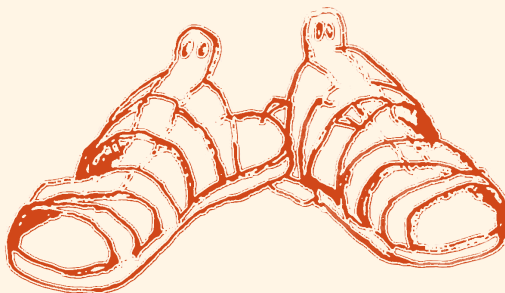
- Közis sportnap
- A Tavaszi bál - nyitótáncos szemmel
- Staféta
- Minden futásom belőled fakad

AKTUÁLIS

- Ferenc pápa az Ifjúsági Világnapon
- XXV. Egyetemi Pasztorációs Konferencia

KULTÚRA

- Versek, novellák
- Receptek
- **Fejtsd meg és nyerj!**

MÁSOK ÍRTÁK — NEKÜNK TETSZETT

- A Papp válaszol — csodák
- És akkor Párizs elkezdte énekelni az Üdvözlégy Máriát

„A válaszom egy határozott igen volt, így hát megkerestem a fogadalom szövegét és ígéretet tettem arra, hogy imádkozni fogok egy megfogant életért 9 hónapon keresztül. Hihetetlen érzés töltött el ezután, annyira csodálatos volt, hogy van egy gyermek, egy aznap megfogant élet, akit egyedül Isten ismer, még a szülei sem tudnak róla, egyedül Isten és a belé vetett hitem által én is tudok a létezéséről.”

(3. oldal)

„A profi sportolók és a keresztények élete - habár más-más dimenzióban - de hasonló rendezőelv szerint történik. Van egy távoli cél és ennek rendelünk alá mindent. Sokszor érezzük úgy, hogy a nehezebb utat választjuk (...) Utunk legvégén pedig - ahogy a sportolók is a győzelemért járó díj átvétele közben - mi is könnyek között fogunk hazatérni. Haza, Jézushoz.”

(10. oldal)

„Az Egyház jövője azoktól függ, akiknek gyökerei erősek, és akik megélik hitüket annak teljességében. Nem fog azoktól függeni, akik csupán átmeneti ideig »receptekkel« látják el magukat, vagy akik csupán egymást kritizálják, és magukat tévedhetetlennek tartják. Sem azoktól, akik a könnyebb utat választják, (...). Pozitívan fogalmazva: az Egyház jövőjét, mint mindig, a szentek formálják”

(18. oldal)

Gratulálunk Rácz Katalin Zitának, aki a közvezető választás értelmében jövőre az MKK diákvezetője lesz. Imádkozzunk érte és szolgálatának sikerességéért!

„A Szentlélek nem oldja meg helyettünk a problémákat, de bizalmat ad, segít, hogy ne fáradjunk bele az életbe, fiatalon tartja a szívünket” (Ferenc pápa)

Tanúságtételelem - imával az életért

Elmélkedések

Sipos Kinga (azúr)

Ez a történet még 2017 őszén kezdődött, amikor először hallottam a lelki örökbefogadásáról, ami már akkor felkeltette az érdeklődésemet.

De mit is jelent pontosan, ez az *elsőre talán kicsit furcsának hangzó szókapcsolat? A lelki örökbefogadás egy imádságos elköteleződés egy abortusz-tól veszélyeztetett magzatért* illetve édesanyjáért.

Ez a vállalás egy egyedül csak Isten által ismert gyermek lelki szüleivé tesz minket. Ígérettétel arra, hogy 9 hónapon át naponta imádkozunk a megfogant életért. Mindez egy tized rózsafüzért és egy rövid napi imát jelent a gyermekért, illetve szüleiért. Emellett különböző felajánlásokat, vállalásokat is tehetünk, mint például a gyakori szentgyónás és szentáldozás, szentségimádás, böjt vagy önkéntes feladatok, de ezek nem kötelezőek.

Én még akkor ősszel nagyon sokat gondolkoztam ezen, újra és újra elolvastam az erről szóló tudnivalókat, de nem mertem belekezdeni. Úgy éreztem akkor, hogy nem tudnék kilenc hónapon át kitartani az imádságban. Attól is féltem, hogy mit lesz, ha elfelejtem valamelyik nap. Illetve a 9 hónap elég hosszú idő és tartottam az olyan időszakoktól, amikor kissé nehezebben megy az imádkozás....

Ekkor úgy döntöttem, félreteszem kicsit az egészet, de nem feledkeztem meg róla, tudtam, hogy egyszer majd „belevágok”, ha úgy érzem, készen állok és itt lesz az ideje.

Később advent során megint többet kezdtem gondolkodni rajta. Végül januárban az interneten szembajlott velem egy telefonos alkalmazás, ami

segíti a lelki adoptálás 9 hónapját végigjárni, nyomon követni. Ez nagyon felkeltette az érdeklődésemet, rögtön utána is olvastam és végül letöltöttem a telefonomra, gondolván „majd jól jön valamikor”.

Ezzel félre is tettem a dolgot, vagyis csak próbáltam, mert a gondolataim nem hagytak... újra és újra megszólalt bennem a hang, hogy miért várnék még hónapokat? Miért nem kezdem el ma? A mai nap éppen megfelelő... Végül újra elolvastam minden fontos tudnivalót az egészről és végiggondoltam, hogy valóban tudom-e, szeretném-e most vállalni. A válaszom egy határozott igen volt, így hát megkerestem a fogadalom szövegét és ígéretet tettem arra, hogy imádkozni fogok egy megfogant életért 9 hónapon keresztül.

Hihetetlen érzés töltött el ezután, annyira csodálatos volt, hogy van egy gyermek, egy aznap megfogant élet, akit egyedül Isten ismer, még a szülei sem tudnak róla, egyedül Isten és a belé vetett hitem által én is tudok a létezéséről. Az első 1-2 nap úgy éreztem, szárnyalok a boldogságtól és a szeretettől, amit érzek. Ez egy kicsit alábbhagyott, ahogy teltek a napok, hetek, hónapok... De a kitartó imádság mindvégig nagyon sok boldogságot és erőt adott.

Mindig öröm volt számomra, amikor eljutottam olyan mérföldkövekhez, mint az első hét, az első hónap, majd az ötvenedik nap, aztán a századik... Persze nem mindig volt könnyű, de ezek mindig erőt adtak, hogy folytassam. És azokban az időszakokban, amikor alapvetően az imádkozás kicsit nehezebben ment, ez volt az az ima, ami segí-

Elmélkedések

tett minél hamarabb átlendülni. A másik félel- des, nyugodt és örömteli nap. Boldog és hálás vol- mem, ami az volt, hogy mi lesz, ha megfeledek- tam és vagyok ezért a kilenc hónapért.

zem az imáról, sosem következett be, annyira a Mindezt főleg azért írtam meg, mert már az imád- napjaim részévé vált az egész, valahogy úgy, ság alatt sokszor ott volt bennem egy hang - ahogy vasárnaponként sem felejték el misére „tegyetek tanúságot” -, ami nem hagyott nyugodni menni. Az elején kicsit tartottam attól is, hogy a 9 és sokszor el is kezdtem papírra vetni, de kellett hónap magába foglalja az egész nyarat, de ilyen- pár hónap ahhoz, hogy mindezt meg tudjam fogal- kor is mindig sikerült időt találnom az elcsendesese- mazni. Emellett remélem, eljut olyanokhoz is, akik

désre. *A nyár után pedig már csak pár hét volt* még nem hallottak a lelki örökbefogadásról, illetve *hátra az imádságból, bár ezeket az utolsó heteket* bátorítja azokat, akik még nem mertek belekezde- *éreztem a legnehezebbnek.* Végül elérkezett az ni.

imádság utolsó napja, a kilencedik hónap vége, *(Minden hasznos információt megtalálhatsz a egy számomra ismeretlen, s mégis a szívemben www.lelkiadoptalas.hu oldalon, az említett telefon hordozott gyermek születésének napja... egy csen- alkalmazás pedig a *Powerbank for life*).*

Szabadon szeret!

Az ablakból egy ablakon bámulom a naplementét. Csak állok. Vágyakozok anélkül, hogy tudnám. Várom, hogy boldog legyek. Kívánom, hogy szabad legyek, úgy igazán.

A párnámra hajtva fejem, nagyot sóhajtok. Már vártam, ezt a pillanatot, de most mégis bánom, mert ahogy a levegőt préselem, egyre nagyobb és nagyobb az űr.

Édes-keserű, zaklatott nyugalom... Szeretem és utálok. Vágyok a csendre, de nem akarom hallani a saját panaszom. Úgyis tudom, hogy magamat sajnáltatom magamnak. Tudom, hogy magamat lánco- lom magamhoz.

Szeretnék több levegőt kapni, de fölöslegesnek érzem azután többször kapkodni, hisz eleget úgysem szerezhetek.

Szeretnék dombokon, völgyeken át szaladni, majd egy fa tövébe leroskadni, és onnan a távolba me- redni.

Nem tudok aludni, zavar az utcai lámpa beszűrődő fénye. Kinyitom a szemem. Az üres falra árnyék vetül. Az ablakkereté, hatalmas kereszt alakban...

A fához akartam roskadni... Hát itt vagyok... Annak az Úrnak a keresztjénél, akit megkötöztek ember- telenül megfosztva szabadságától, hogy a kezét felszögezzék, nekem szabadságot ajándékozva...

(Sivadó Patrícia)

„A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül egyel is tettetek, velem tettétek.” (Mt 25, 40)

A vonzó kereszténység

Elmélkedések

Mócsy Miklós (aquamarin)

Az előző Egyetemesben nagy érdeklődéssel olvastam Sinka Domonkos azon cikkét, melyben a 777 offline egyik előadására („Miért nem vonzó a kereszténység?”) reagált. Hasonló lelkesedéssel bogarásztam végig Móricz Márta Mikolt kiigazítását is. Tanulmányozásaik közben számos értékes gondolattal találkoztam, ugyanakkor több új is felmerült bennem, ezért úgy döntöttem, papírra vettem őket. A téma ugyanis mindig is érdekelt, ugyanis jómagam is felnőtt megtérő vagyok.

Ateista családban nőttem fel, de ez nem azt jelentette, hogy nem halottam volna a vallásról. Nem voltam ugyan megkeresztelve, gyerekként sose voltam vasárnapi misén, míg a húsvét a nyusziról szólt – de halottam Jézusról és az életútjáról. Hosszú út volt számomra, amíg eldöntöttem, hogy megkeresztelkedek, ám ekkor is voltak még kételemek bennem. Nem tudtam felekezetet választani, ugyanis akkor még egyik irány tanításával sem értettem egyet. Ezért eldöntöttem, hogy leülök papokkal és lelkészek beszélgetni, hogy megtudjam: mit és miért tanít az ő egyházuk.

Ezen találkozók több tanulsággal is szolgáltak számomra. Egyrészt azt tapasztaltam, hogy ha rátaláltam egy papra vagy lelkészre, szívesen segítettek nekem, noha erre (felekezettől függetlenül) kevés volt az idejük. Nyitottak voltak. Ám korántsem volt könnyű rájuk találni. Ha egy magamfajta bátortalan útkereső szeretne beszélni egy pappal vagy lelkésszel, akkor nem tudja, kihez és hogyan forduljon. Léteznek ugyan plébániai honlapok, ahol nagy betűkkel hirdetik a bizonytalanoknak szóló hittanokat, de aki nem ismeri az egyházunk rendszerét, az nem biztos, hogy rálel erre az információra. Szerencsétlen emberünk ugyanis nem tudja (honnét kéne tudnia), hogy mit és hol keresen. Gyakorlatilag végig magunkra vagyunk utalva, és ha nincs külső (nem egyházi személytől jövő) segítség, a bátortalan és gyenge hitlángocska könnyen kialudhat.

Szintén tapasztaltam azt, amit Mikolt is említett cikkében: szakzsargont használunk. Ezek a szavak ráadásul első hallásra kimondhatatlanok. A katekumenátuson megtanultam, hogy a taberná-

kulumban őrzik az Eucharisziát. Csak ebben a mondatban 3, számomra akkor megjegyezhetetlenek tűnő szó volt, bár azt elismerem, a szakkifejezések szükségesek. (Ma már én is ugyanúgy használom őket.) A nagyobb probléma az volt, amikor a kérdésekre kapott válaszban újabb ismeretlen, vagy legalábbis számomra nem eléggé ismert szavak kerültek elő. Emlékszem, egyszer egy pap a kiengesztelődés szentségéről mesélt nekem, és említette, hogy a gyónási titok megsértése kiközösítéssel jár – ám hogy utóbbi mi, azt akkor még nem tudtam. Véleményem szerint az természetes, hogy szakzsargont használunk. Ha bekerülök egy közegbe, akkor hamar felveszem annak nyelvezetét, ráadásul a legtöbb esetben nincs is lehetőségünk más szó használatára, ha precíz akarunk lenni. Fontos azonban, hogy nyitottak legyünk arra, hogy a másíknak elmagyarázzuk az adott kifejezés értelmét, ha nem érti. Ismerjük fel, ha nem világos neki valami. Ez nem mindig könnyű, mert nem mindig kérdez. Akár csak mert bátortalan, és saját hibájának érzi, hogy nem tudja, mit jelent az adott szó. Ám ennél komolyabb is lehet a gond, Nem ritkán ugyanis van egy elképzelése a dologról – de az téves. És itt rátérnék az ezen úton szerzett legmegdöbbentőbb tapasztalatomra.

Megfigyelésem szerint ugyanis az egyes felekezetek tanításai kapcsán számos tévhit kering a társadalomban. Mind a kereszténység üzenetéről, mind az egyes felekezetek pontos tanításáról. Joseph Ratzinger bíboros „Bevezetés a hit világába” című művének I. fejezetében felidézi Harvey Cox „The Secular City” című művének egyik példabeszédét. A történet arról szól, hogy a városban vendégeskedő cirkusz kigyulladt, ezért a bohóc leszaladt segítséget hívni. A lakók azonban azt hitték, ez is a produkció része (egyfajta reklámfogás), ezért jót kacagtak, és meg is tapsolták a bohócot. Az erre még jobban gesztikulált, még jobban magyarázott, ám a falu népe csak kacagott tovább. Így nem segítettek a bohócnak, a végén pedig bekövetkezett a tragédia: a tűz átterjedt a házakra, és nem csak a cirkusz, de a falu is leégett. A példabeszéd magyarázatában a bohóc a teológus, akit az emberek egy letűnt kor beskatulyázott tar-

Elmélkedések

tozékának tartanak. Így nem is akarják meghallani, amit mond. Ki ne olvasott volna már kommentet a neten, ami azért veti el Isten létét, mert ő a fizikai törvényekben hisz, és szerinte a két dolog egymással ellentétes? Mi (pláne itt az MKK-ban) tudjuk, hogy ez nincs így: a tudomány és a hit jól kiegészíti egymást. Ám amíg számos nem hívőben – sokszor önhibáján kívül – ez a kép él, addig Bibliai idézetekkel aligha győzzük őket meg keresztény hitünkről. (Ha már Biblia: nem ritkán tapasztalom, hogy sokan nem tudják, hogy a Katolikus egyház csak hit és erkölcs kérdésében tekinti tévedhetetlennek a Szentírást. (Nem ritkán amúgy pont ezért gondolják úgy, hogy ellentétes a tudománnyal.) De ami a fontosabb kérdés itt, hogy miért is kéne elfogadnia emberünknek hitelesnek a Bibliát, mint szent dolgot?) Tapasztalatom szerint a viták (nem csak vallási ügyekben) általában felszínesek, és nem értjük meg, hogy mi az, amiben a valódi ellentmondás van, amit tényleg másként gondolunk. A saját felépített világképünkre alkotott érveinket ismételtgetjük, ahelyett, hogy megértenénk a másik állításának mélységeit. (Ezért van az is, hogy a vallási viták után a többségben megerősödik addigi hite.)

Fontos, hogy megértsük, a másik miért gondolja azt, amit. Hodász András egyik írásában olvastam, hogy az ateistákkal való beszélgetés elején megkérdezi, milyen az istenképe, majd a végén közli: „Na olyan Istenben én sem hiszek.” Forduljuk tehát barátunkhoz és mutassuk meg neki, hogy nem téved, hiszen a tudomány igazat állít, csak épp a kettő nincs ellentétben egymással. Fontos továbbá, hogy a valódi hitet adjuk át neki. Tehát nem az a fontos, hogy vonzóvá tegyük a kereszténységet. Ne azért jöjjön ide valaki, mert szép a muzsika, kényelmesek a székek, vagy mert jó a kaja. Hanem azért, mert igaznak gondolja azt, amit mi hiszünk és vallunk. Egy bordélyház sokak számára vonzó hely lehet, de nagyon nem keresztényi. Persze ugyanazt a hitet a kornak és az adott nép kultúrájának megfelelően máshogy is el lehet mondani, de ahogy Domi is írta a cikkében: dogmatikai kérdésekben nem engedhetünk. Nekünk tehát

nem az a legfontosabb feladatunk, hogy valami első látásra szépnek vagy vonzónak tűnő valamit mutassunk a külvilág felé, hanem hogy elmondjuk, mi a katolikus egyház valódi tanítása. Ám ehhez ismernünk kell azt.

Bár többen is napi szinten imádkozunk, elenyésző számban vagyunk, akik tényleg végigolvasták akár a Bibliát (a teljes Ószövetséggel és a teljes Újszövetséggel együtt), akár a rendes felnőtt Katekizmust is. (Őszintén bevallom, sajnós én sem tartozok bele ebbe a körbe.) Amíg mi sem ismerjük a saját hitünket, addig hogy várhatjuk el ezt egy nem hívőtől? Ha mi nem tudunk – természetes földi esendőségünk és bűneink mellett – hiteles keresztényként élni, hogy várhatjuk el ezt másoktól? Nem csak a papok, hanem mi normál keresztények is találkozunk nem hívő emberekkel. Nekünk – akik persze nem vagyunk a teológia professzorai – is tudnunk kell válaszolni a „külsősök” kérdéseire. Fontos, hogy ha kell, egy paphoz, lelkeshez vagy lelki vezetőkhöz tudjuk irányítani az érdeklődőket, akár úgy, hogy bemutatjuk őket egymásnak. Segítsünk a papoknak is! Ha például egy közösségi program szervezésében komoly munkát vállalunk, akkor lehet, hogy a pap az így felszabaduló időben (akár csak előre lefixált személyes beszélgetések formájában is, de) tud evangelizálni.

Mi is felelősek vagyunk azért, hogy egyre több ember higgyen az evangéliumban. Én a saját utamon mindig jó emberekkel (klerikusokkal és nem klerikusokkal egyaránt) találkoztam, és Isten is végig fogta a kezemet. Ma már vallom, hogy vallási kérdésekben a Katolikus Egyház tévedhetetlen, és Őnála van az Igazság.

A mi feladatunk tehát, hogy hiteles keresztényként megismerjük és ha kell megismertessük másokkal egyházunk tanítását és valódi képet mutassunk kifelé a kereszténységről. (Nem megfelelkezve persze a rendszeres imádkozásról.) Más nem. Mert ahogy magam is tapasztaltam: ha arról van szó, hogy mi vagy valaki más közel kerüljön hozzá, az ÚR mindig segít.

„Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek! Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak.” (Mt 7, 7-8)

Meditáció

Elmélkedések

Szent Ágoston püspök, egyháztanító

A mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus szenvedése a dicsőség záloga és a béketűrés tanítása. Semmi lehetősége sem lett volna neki arra, hogy meghaljon értünk, ha tőlünk fel nem vette volna a halandó emberi testet, így azután meghalhatott a halandó emberként; így akarta, hogy majd később őbenne részesedjenek azok, akiknek a sorsában előbb ő részesedett. Hiszen nekünk a magunk erejéből nincs arra lehetőségünk, hogy éljünk, de neki sem lett volna lehetősége arra, hogy meghaljon. Csodálatos cserét csinált velünk ezzel a kölcsönös részesedéssel: ő mitőlünk vette a halált, mi tőle kapjuk az életet. Tehát nemcsak hogy szegénylünk nem szabad a mi Urunk, Istenünk halálát, hanem inkább minden bizalmunkat ebbe kell helyezni, és mindenképp felett ezzel kell dicsekedni: hiszen magára vette tőlünk azt a halált, amelyet bennünk talált, és minden kétséget kizárva megígérte, hogy a saját életét adja majd nekünk, olyan életet, amit saját erőnkkel el nem érhetnénk.

Ferenc pápa az Ifjúsági Világnapon

Ferenc pápa

Az Úr valóban együtt örvendezett a néppel, a fiatalokkal, akik nevét kiáltották és királynak, messiásnak neveztek. Szívében örült, amikor látta Izrael szegényeinek lelkesedését és ünneplését. Olyannyira, hogy a farizeusoknak, akik kérték tőle, hogy feddje meg tanítványait a botrányos kijelentésekért, azt válaszolta: „Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani” (Lk 19, 40). Az alázat nem a valóság letagadását jelenti, valóban Jézus a messiás, valóban ő a király.

Ugyanakkor Jézus szíve más úton van, azon a szent úton, amelyet csak ő és az Atya ismer: ez az az út, amely az „isteni állapotból” a „szolgai állapotba” vezet, az engedelmisségben való megalázkodás útja „a halálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2, 6–8). Ő tudja, hogy a valódi diadal eléréséhez teret kell adnia Istennek, teret adni Istennek pedig csak egy módon lehetséges: ez a lemeztelenedés, az önküresítés. Hallgatás, imádkozás, megalázkodás. Testvéreim, a kereszttel nem lehet alkudozni, vagy átöleli az ember, vagy elutasítja. És megalázkodásával Jézus meg akarta nyitni nekünk a hit útját, és előttünk akart járni rajta.

Őmögötte az első, aki a hit útját végigjárta, az ő édesanyja, Mária, az első tanítvány volt. A Szűznek és a szenteknek meg kellett szenvedniük, hogy hitben, Isten akaratát követve járjanak. Hogy az élet kemény és fájdalmas eseményeire hittel tudjunk válaszolni, az „a szív különleges fáradtságába” kerül (vö. Szent II. János Pál: *Redemptoris mater enciklika*, 17). Ez a hit éjszakája. De csak ebből az éjszakából ragyog fel a húsvét hajnala! A kereszt lábánál Mária visszagondolt azokra a szavakra, amelyekkel az angyal meghirdette Fiát: „Nagy lesz ő [...]; az Úr Isten neki adja majd atyjának, Dávidnak a trónját, és uralkodni fog Jákob házán örökké, és uralmának nem lesz vége” (Lk 1,32–33). Mária a Golgotán azzal szembesül, hogy ez az ígélet egyáltalán nem teljesült: Fia bűnözőként haldoklik egy keresztén. Így a Jézus megalázkodása által elpusztított triumfalizmus ugyanúgy megsemmisült az édesanya szívében; mindketten csendben tudtak maradni.

Mária elől járt, utána pedig számtalan szent nő és férfi követte Jézust az alázat és az engedelmisség útján. Ma, az ifjúság világnapján szeretnék megemlékezni a sok fiatal szentről, különösen a „szomszédunkban” élőkről, akiket egyedül Isten ismer, és akiket ő szeret meglepetésként felfedni előttünk. Kedves fiatalok, ne szégyelljétek megmutatni Jézus iránti lelkesedéseteket, ne szégyelljétek kiáltani, hogy ő él, hogy ő az életek! Ugyanakkor attól se féljétek, hogy kövessétek őt a kereszt útján. És amikor azt kéri, hogy mondjátok le magatokról, hogy hagyjátok el életetek biztonságos kereteit, hogy teljesen a mennyei Atyára bízátok magatokat, akkor, kedves fiatalok, örvendezetek és ujjongjatok! Isten országának útján jártok.

Ünneplő kiáltások és ádáz düh; lenyűgöző Jézus csendje kínszenvedése folyamán, azt a kísértést is legyőzi, hogy válaszoljon, hogy „előtérbe kerüljön”. A sötétség és a nagy megpróbáltatás pillanataiban hallgatni kell, bátran csendben kell maradni, ám ennek szelíd és nem haragvó hallgatásnak kell lennie. A csend szelídsége még gyengébbnek, még megalázottabbnak mutat majd minket, és akkor az ördög, bátorságra kapva színre lép. Csendben kell neki ellenállni, „helyünkön maradván”, de magának Jézusnak a magatartásával. Ő tudja, hogy a háború Isten és e világ fejedelme között zajlik, és hogy nem kell kardot rántani, hanem nyugodtnak kell maradni, szilárdan a hitben. Ez Isten órája. És abban az órában, amikor Isten harcba indul, engedni kell neki, hogy ezt megtegye. A mi biztonságos helyünk Isten szent anyjának köpenye alatt lesz. És miközben arra várunk, hogy az Úr eljöjjön és lecsillapítsa a vihart (vö. Mk 4,37–41), csendes, imádságos tanúságtételünkkel tárjuk fel magunk és mások előtt a „bennünk élő remény okát” (1Pét 3,15)! Ez segít majd, hogy az ígéretekre való emlékezésnek, a kereszt ádáz dühe jelenvalóságának és a feltámadás reményének szent feszültségében éljünk.

Fordította: Tózsér Endre SP

XXV. Egyetemi Pasztorációs Konferencia

Aktualitás

Pákozdi István

HUSZONÖTÖDSZÖR tartották meg a Kárpát-medencei katolikus egyetemi lelkészek és munkatársaik az évente egyszer megrendezett konferenciájukat, az idén Kolozsvárott. A barátságos, jó hangulatban lefolyt értekezletnek több mozzanata volt: szentségimádás, közös megosztás a jelenlegi helyzetünkről, két előadás: előbb Szász István Szilárd kommunikációs szakember „Beszéljünk őszintén!”, majd Csiszár Klára pasztorálteológus „A világ oltárán a szeretet csodája: az Eucharisztia esélye” címmel szólt. A konferencia mintegy 25 résztvevője meglátogatta a vértanúként tisztelt Orbán László volt kolozsvári egyetemi lelkész sírját, aki életét adta egy fuldokló egyetemistáért és éppen most lenne 40 éves.

A városban tett körséta után a záró szentmisére a főtéri Szent Mihály templomban került sor Pákozdi István budapesti egyetemi lelkész vezetésével. A konferenciának otthont adó Manréza jezsuita lelki gyakorlatos ház mintegy kikapcsolódást is nyújtott a résztvevőknek. A házigazda, Takó István kolozsvári egyetemi lelkész és csapata kiválóan megszervezte az együttlétet és vezette a találkozót. A résztvevők között voltak Budapestről, Veszprémből, Szegedről, Nagyváradról, Szatmárnémetiből, Debrecenből, Egerből, Csíkszeredából és Kolozsvárról érkező lelkészek és munkatársaik. A Konferencia záró dokumentumot fogalmazott meg, amelyet megküldenek minden egyetemi város főpásztorának.

XXV. Egyetemi Pasztorációs Konferencia, Kolozsvár 2019. ápr. 25-26. téma: Eucharisztia és kommunikáció

„Naponta ünnepeljük az Eucharisziát és kommunikálunk a ránk bízottakkal, látjuk, tapasztaljuk az ő mindennapi kommunikációjukat egymással. Megfogalmazódik bennünk: „beszéljünk őszintén!” Törekedjünk hiteles kommunikációra az álhírek korában! Minél több technikai lehetőség tárul a mai ifjúság elé, annál szétesettebb a társadalmuk. Küzdünk az individualizmus, a manipulált egyéniségek tévútjaival. Hálózatainkban sok a szemfényvesztés, a belső, mentális fertőzöttség, ami tévútra vezet még a keresztényeket is, pedig a helyes szűrés, a bölcs megkülönböztetés, a befolyásolás elleni küzdelem, a hazugságok kizárása visszahelyeznek minket az igazi valóság világába, ahol „az igazság szabaddá tesz minket” (Jn 8, 32). Boldog embereknek boldog barátai vannak, igaz emberek közössége az igaz utat tárja a társadalom elé. Ez a hivatása a keresztény egyetemistafőiskolás közösségeknek.

A kommunikáció forrása számunkra az Eucharisztia, Jézus Krisztus testének és vérének a szentsége. Nagy kérdés az, vajon milyen esélye van az Eucharisziának a mai világban? Az intuitív ember hajlik a

jóra, a szépre, a szeretetre, a gyengédségre. Ennek tudatát kell erősítenünk a fiatalokban. Isten szeretete lehajlik hozzánk, táplál minket. Az Eucharisztia összetartozik a lábmosással, azaz az ajándék a feladattal, kötelességünkkel. Akkor éljük át igazán az Eucharisztia titkát, ha kimegyünk a világba és moszuk egymás lábát, oszlatjuk a félelmet, erősítjük a reményt. A húsvéti Eucharisztia átmenet a halálból az életbe. Ez a szolgálat fűz közösségbe minket egymással, részesülünk Krisztus „átváltoztató” szeretetében. Az Eucharisztia így valóban a szeretet csodája a világ oltárán. Szeretnénk az Eucharisztia imádása, ünneplése során Krisztus arcát felragyogtatni és kommunikálni a világnak!

A jövőre megtartandó Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve így szeretnénk kommunikációnkat tisztítani, józanítani, elmélyíteni. Ez az egyetemi lelkészségek közösségeinek a feladata, de annak biztos tudata is, hogy Isten velünk kommunikáló szeretete folytonosan kiárad a világra.”

Kolozsvár, 2019. április 27-én

a 25. Egyetemi Pasztorációs Konferencia résztvevői

Közis sportnap

Hegedűs Márk (bordó)

„A sport megtanít becsületesen győzni és emelt fővel veszíteni. A sport tehát mindenre megtanít” - mondta Ernest Hemingway majd hörpintett egy kortyot a fehér rumból és mélyet szívott a kubai szivarba. Hogy ilyen körülmények között született-e a legendás író mára már szállóigévé vált mondanisa nem biztos, amit azonban nehéz lenne elvitatni, hogy ezzel az aranyköpésével nagyon is fején találta a szöveget.

Gyerekkoromban rajongtam a focistákért és csak is őértük. Superman, Batman vagy Pókember... áh, dehogy. Az én szobám falát Van der Saar, Buffon, Nedved, Trezeguet és Ibrahimovic poszterei borították és ha valaki megkérdezte, hogy mi leszek, ha nagy leszek, gondolkodás nélkül vágtam rá, hogy kapus! (Egy idő után muszáj voltam a hálóőr kifejezést használni, miután páran azt hitték, hogy szállodai portás szeretnék lenni...)

A gyerekkori rajongásom alapját természetesen a hősök iránti vonzalmam és a példaképek utáni sóvárgásom adta. De vajon most, felnőtt fejjel is van értelme felnézni rájuk? A profi sportolók és a keresztények élete - habár más-más dimenzióban - de hasonló rendezőelv szerint történik. Van egy távoli cél és ennek rendelünk alá mindent. Sokszor érezzük úgy, hogy a nehezebb utat választjuk, amely tele van lemondással és dilemmákkal, megpróbáltatásokkal és bonyodalmakkal és néha azt

érezzük, hogy nincs más kiút: fel kell adni. De újra és újra, valamilyen titkos forrásból erőt merítve felkelünk és visszahelyezzük lelkünkbe a távoli horizont szépségét. Utunk legvégén pedig - ahogy a sportolók is a győzelemért járó díj átvétele közben - mi is könnyek között fogunk hazatérni. Haza, Jézushoz.

Az MKK Katolikus Labdarúgó Bajnokságban játszó csapata (amelynek egy ideig kapusa/hálóőre voltam) a meccsek előtt kört alkotva az alábbi imát szokta elmondani:

„Urunk, segíts minket sportszerűen játszani.

Add, hogy játékunk tetszésre találjon előtted.

Add, hogy egész életünk sportszerű »játék« legyen és neked,

valamint embertársainknak örömére szolgáljon.

Légy irgalmas és segíts nekünk nyerni a mostani mérkőzésen

és majd később is, amikor életünknek és a játéknak vége szakad.

Ámen.”

Hát, sportoljunk úgy, ahogy az életet éljük és éljünk úgy, ahogy sportolunk. Akkor talán nagy baj nem történhet.

Tyú, és még valami... majdnem elfelejtettem... jó volt a sportnap!

„Az Egyháznak szüksége van a sportra és a sportnak is szüksége van az Egyházra.”

(Szent II. János Pál pápa)

A Tavaszi bál - nyitótáncos szemmel

Velünk történt

Sipos Kinga (azúr)

Azt hiszem, ki lehet jelteni, hogy a báloknak igen fontos szerepük van a közösség életében. Tökéletes alkalmak a kikapcsolódásra, ismerkedésre, szórakozásra, arra hogy egy estére kiszakadhassunk a hétköznapi gondjainak, nehézségeik közül. A tánc, ami nélkül nem lenne bál a bál, a tánc, ami az este középpontjában áll.

Mivel mindig is szerettem táncolni, minden bált nagy izgatottsággal vártam, most pedig külön öröm volt számomra, hogy nyitótáncosként már jóval korábban elkezdtünk rá készülni. Amikor jelentkeztünk, még csak annyit tudtunk, hogy cha-cha-chát fogunk táncolni. Az első próbán megnéztünk egy videót, arról, hogy körülbelül hogyan fog kinézni a táncunk. Az elején csak az alaplépésekkel foglalkoztunk, illetve lépés kombinációkat rakunk össze, gyakoroltunk be. Amikor ezeket már tudtuk, akkor kezdtük el őket egymás után rendezni, majd szép lassan kialakult belőle a teljes koreográfia. Azt hiszem ekkor kezdett izgalmassá válni a dolog, amikor kiderült ki hol fog táncolni, mikor milyen térforma lesz, amikor kezdett az egész valóban nyitótáncra hasonlítani. A táncpróbák mindig jó hangulatban teltek, de emellett nagy koncentrációt is igényeltek, mivel sok mindenre kellett figyelni, arra, hogy mi után mi következik, a zenére, egymásra, és hogy emellett még élvezni is tudjuk az egészet, hiszen mi értelme lenne anélkül táncolni.

A felkészülést kissé megnehezítette az iskolai tavaszi szünet, ami miatt egy próba elmaradt. Így a

bál hetén az utolsó próbára még bőven maradt gyakorolni való, ekkor kicsit aggódtunk, hogy hogyan lesz ebből kerek egész. Itt nagy segítségünkre volt, hogy felvettük videóra a táncot, amit később visszaneézhetünk, memorizálhattuk belőle a figurák sorrendjét.

A bál napján már délután a helyszínen voltunk és igyekeztünk mindent tökéletesíteni, a bevonulást, a végpózt, na meg a kettő közötti részt... azt, hogy egyszerre, együtt haladjunk, ne siessünk a zenéhez képest, és hát lehetne még sorolni... Hamar el is repült ezzel körülbelül egy óra. Ezután pedig kezdeztünk is készülni, átöltözni. Nyolc óra előtt nem sokkal elkezdtünk összegyűlni, ekkor viszont azt tapasztaltuk, hogy nem túl nagy a nézőközönség a bálteremben, sokan épphogy megérkeztek, még sorban álltak. Ezért a bál szervezői és a közvezető úgy döntött, hogy fél órával később kezdünk. Ez a fél óra pont elég volt arra, hogy... kicsit jobban izguljunk. Aztán csak elérkezett a fél kilenc is, és kezdetét vehette a bál. Ahogy megszólalt a zene hirtelen mintha felgyorsult volna az idő is, szinte mindig csak a következő lépésekre tudtam koncentrálni és örültem, amikor sikerültek azok a részek is, ahol kissé bizonytalanabbak voltunk. És épphogy csak elkezdtünk már vége is lett, már a végpózban álltunk és fogadtuk a tapsokat. De ezután sem volt időnk nagyon szusszanni, mivel rajtunk volt a sor, hogy felkérjük a bálozókat az első táncra és bennem még ekkor is volt egy kis izgalom. Ezt követően azt hiszem már önfeladten tudtuk élvezni a bált, a táncokat, illetve megkaptuk az első pozitív visszajelzéseket és kezdtük elhinni, hogy sikerült az, amin hetek óta dolgoztunk.

Az éjféle ismétlésnél szinte már egyáltalán nem izgulunk, azt hiszem mindannyian felszabadultabbak voltunk, itt már jól tudtuk magunkat érezni közben. Ezután elkészült az elmaradhatatlan csoportkép is. És nem maradt más, minthogy élvezzük a bál hátralevő részét és végig táncoljuk az estét.

Velünk történt

Az idei tavaszi bálon újítás volt, a tojásfestő és locsolóvers író verseny. Az előbbire a legszebb hímes tojások lettek nevezve, utóbbira pedig a legkreatívabb írások érkeztek. A tombola sorsolás mellett ezek a művek is jutalmazva lettek. A győztes vers a türkizek tollából származik, amit alább olvashattok is:

*Kik azok a Türkiz lányok?
Az MKK kréme.
Pillangókisasszonyokként
Repülnek a réten.*

*Bulizósak, kitartóak,
Belevaló csajok.
Agapéjük répa nélkül
Rendkívül gusztusos.*

*Mosolyognak, mosogatnak,
A túrákat bírják
Szinte a tökéletesség
Határát súrolják.*

*Megérdemlik a törődést
Segítünk mi rajtuk.
Türkiznek férfijai
Szívesen locsolunk.*

*Talán tocsog a májatok
De hajatok porzik
Annyit szeretnénk kérdezni:
Szabad-e locsolni?*

Minden futásom belőled fakad

Facsó Réka (azúr)

„A 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve a NEK egy csapattal szeretne részt venni a Vivicittá futóversenyen... És hogy miért tesszük mindezt? Egyrészt a közösségben való mozgás örömeért. Másrészt pedig, a csapatunk tagjai által megtett minden kilométert egy kiló gyümölcsre vált a NEK titkárság, amit felajánlanak gyermekotthon(ok) vagy időotthon(ok) javára.”

Amint elolvastam a facebook posztot tudtam, hogy erre muszáj neveznem. Ősszel még lelkesen futottam, de így tél után mindig olyan nehéz újra kezdeni. Gondoltam, ez egy remek lehetőség, hogy rendszeresen felvegyem a futócipőm és elinduljak. Még egy barátnőmet is rábeszéltem, hogy tartson velem a versenyen, így az edzések is jobban teltek. Annyira lelkes voltam, hogy az egyen pólóban a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus élő hirdetőtáblája lehetek, sőt még jótékonykodom is a futásommal.

Minden a lehető legjobban haladt, egész addig, míg futótársam be nem jelentette, hogy a sérülése miatt nem fog tudni velem tartani. Itt éreztem azt először, hogy lehet, mégsem kellene elmennem. Hiszen annyira nem is futok gyorsan. Egyedül kell mennem, egyedül kell futnom. Szintidő is lesz, mi lesz, ha fel kell ülnöm a záró buszra? Hát mit hirdetek így?!

Kezdtém megbánni a jelentkezést. Ezzel érkeztem meg szombat délután a Margit szigetre, egyedül,

kétségek közt, kedvetlenül. Aztán közeledett a rajt, átvettem a pólót, gondosan feltűztem a rajtszámot, hogy a felirat jól látható maradjon. Ahogy beálltunk a rajthoz, körülöttem egy csomó idegennel, még mindig elgondolkodtam rajta, hogy vissza kellene fordulnom. Teljesen elveszve éreztem magam a tömegben.

Elindultunk és tudtam, hogy kénytelen leszek végigcsinálni. Szóval futottam. Majd szép lassan észrevettem a környezetemben a többi NEK-es futót. Akárhányszor körülnéztem mindig láttam néhány NEK logót magam előtt. Aztán, éppen amikor kezdtem elfáradni valaki, aki mellettem haladt el megveregette a vállam, és rám mosolygott. Ő is a csapat tagja volt. Újra erőre kaptam, elkezdtem mosolyogni és rájöttem, hogy egy csapattal futok, ugyan nem ismertük egymást, de egy célt képviselve jöttünk el ide. Ezt követően ahány csapattárral futottam össze, mindig megvolt a kapocs. Egy jó szó, egy mosoly, egy vállveregetés.

„Minden forrásom belőled fakad” - ez állt a pólónkon. És rájöttem, hogy nem voltam egyedül, hogy nem volt okom félni vagy kétségbe esni. Csupán a saját magamon viselt szavakat kellett volna előbb a szívembe fogadni.

(A képek forrása: https://www.iec2020.hu/hu/hirek-sajto/nincs-tobbe-visszatekert-kilometerora?fbclid=IwAR2KBMRWLc1HAeQ8E9TlpFx1JJqhClOxwcRwsVXrjrS1x_hcqLIYKALG5_E)

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mt 16, 15b)

Az apostoli nuncius látogatása

Szabó Magdus (tejszín)

2019. február 21-én a Műegyetemi Katolikus Községet meglátogatta Michael August Blume SVD apostoli nuncius. Érkezését nagyon vártuk, és nem csalódtunk. Annak ellenére, hogy szép számmal vettünk részt a találkozón, családias volt a hangulat, és a nuncius atyát személyesebben megismerhettük.

Kérdéseinkre – melyek érintették Ferenc pápa személyét, erdélyi jövetelét, az Egyház mai helyzetét, a korunk liberális eszméihez

való helyes hozzáállást, a bevándorlás problémáját, az ifjúsági szinódust és a fiatalok nehézségeit, örömeit, feladatait – nyíltan és hitelesen adott választ.

A nuncius atya következő négy cikkben olvasható beszédekre hivatkozva fogalmazta meg nekünk gondolatait.

Sokunk számára az év egyik legemlékezetesebb közialkalmát jelentette jövele. Hálásan köszönjük neki!

Szinódusi levél a világ fiataljainak

A szinódusi atyák (ifjúsági szinódus, 2018. október 28.)

Mi, Szinódusi Atyák, a remény, a bizalom és a vigasztalás szavaival szólunk most hozzátok, világ fiataljai. Ezekben a napokban azért gyűltünk össze, hogy meghallgassuk Jézus, az „örökké fiatal Krisztus” szavát, és felismerjük benne mindnyájatok hangját, ujjongását, segélykiáltását és csendjeitek pillanatait.

Tudatában vagyunk a belső útkereséseknek, az örömeiteknek és a reményeiteknek, a fájdalomnak és a szorongásnak, amelyek a vágyaitokat alkotják. Azt szeretnénk, hogyha szavunk eljutna hozzátok: mindennél jobban szeretnénk részesei lenni az örömeiteknek, hogy ezáltal vágyaitok életre keljenek. Biztosak vagyunk benne, hogy az élet iránti lelkesedésetekkel készen álltok arra, hogy valóra váltsátok és saját valóságotokká formáljátok álmaitokat.

Nem szabad, hogy emberi gyengeségeink eltántorítsanak titeket. Gyarlóságaink és bűneink nem állhatnak a bizalmatok és az Egyház közé. Az Egyház a ti anyátok; ő sosem hagy el titeket; sőt készen áll arra, hogy elkísérjen új utakon, magasabb ösvényeken, ahol a Lélek mindent elsöprő fuvallata elűzi a közömbösség, a felületesség és az elrettentés ködjét.

Amikor a világ – amit Isten olyannyira szeretett, hogy az egyetlen Fiát, Jézust adta nekünk –, az anyagi dolgokra, a rövid távú sikerekre és örömökre összpontosít, és sárba tiporja a leggyengébbet, segíteni kell, hogy a világ újra megtanulja tekintetét a szeretet, a szépség, az igazság és az igazságosság értékeire fordítani.

Egy hónapig néhányan közületek velünk voltak és sokan mások is, lélekben egyesültek velünk, imádság és szeretet által. Szeretnénk folytatni ezt a közös utat a Föld minden részén, ahová az Úr Jézus küld minket, mint missziós tanítványait.

Az Egyház és a világ szomjazza a lelkesedéseteket. Ügyeljetek rá, hogy a legkisebbeket, a szegényeket és az élet által megsebzetteket útitársaitokká fogadjátok!

Ti vagytok a jelen; legyetek egy fényesebb jövő ragyogása!

(Forrás: <https://www.vaticannews.va/en/church/news/2018-10/synod-youth-2018-letter-to-young-people.html>)

Fordította: Vidra Bernadett)

Szentbeszéd az ifjúsági szinódus záró miséjén

Ferenc pápa (2018)

A részlet, amelyet hallottunk, az utolsó történet a Márk evangéliumban Jézus jeruzsálemi bevonulása előtt. Így Bartimeus az utolsó, aki Jézus mellé szegődik az úton: egy jerikói koldusból válik tanítványává, és a többiekkel megy Jeruzsálembe. Mi is együtt mentünk most az úton, így voltunk egy „szinódus”. A „szün-hodosz” görögül „együtt járást” jelent. Ez az evangélium a hit útjának három alapvető lépését emeli ki.

Először is, nézzük Bartimeust. A neve annyit jelent, hogy „Timeus fia”. Így írja le őt az evangélium: „Timeus fia, Bartimeus” (Mk 10, 46). Ennek ellenére, érdekes módon, az apja nem jelenik meg a történetben. Bartimeus egyedül fekszik az út mentén, távol az otthonától, apa nélkül, szeretetlenül és elhagyottan. Vak, senki sem figyel rá, és amikor beszélni próbál, mindenki csendre inti őt. Jézus azonban meghallja a kiáltását. Hozzá lép, és hagyja, hogy beszéljen. Pedig nem lehetett nehéz kitalálni, hogy mit akar Bartimeus: egy vak ember természetesen látni szeretne. Jézus mégis rászánja az időt, hogy meghallgassa őt. Ez az első lépés, mely a hit útját segíti: a meghallgatás. Ez a fül apostolsága: hallgatni, mielőtt beszélünk.

Ezzel szemben sokan a Jézust követők közül inkább csendre intették Bartimeust (vö. Mk 10, 48). Ezen tanítványok számára egy szükségben szenvedő ember csupán egy alkalmatlankodónak számított, akár egy váratlan és előre nem látható akadály az úton. Ők a saját időbeosztásukhoz ragaszkodtak, és a saját mondanivalójukkal voltak elfoglalva ahelyett, hogy odafordultak volna másokhoz. Jézust követték, de a saját terveikkel volt tele a fejük. Ez egy olyan veszély, amit mindig szem előtt kell tartanunk, és éberem őrt kell állnunk. Jézus számára a szükségét szenvedők kiáltása nem kellemtelenség volt, hanem hívás. Milyen fontos is, hogy meghalljuk az élet hívó szavát! A Mennyei Atya gyermekeinek mindig oda kell fordulniuk testvéreik felé, és üres csacsogás helyett észrevenni felebarátaik szükségleteit. Meg kell hallgatnunk egymást türelmesen és szeretettel, ahogy Isten teszi velünk és az imáinkkal, még ha gyakran ugyanazokat ismételtjük is újra és újra. Isten sohasem fárad bele, mindig örül, ha keressük őt.

Kérjük mi is az éberem figyelő, halló szív kegyelmét.

A fiatalokhoz szeretnék szólni, az összes felnőtt nevében: bocsássatok meg nekünk, ha gyakran nem figyeltünk rátok, ha ahelyett, hogy kinyitottuk volna szívünket felétek, inkább a fületeket töltöttük meg. Mint Krisztus Egyháza figyelni akarunk rátok, miközben két dologban biztosak vagyunk: hogy életek fontos kincs Isten szeme előtt, mert Isten is fiatal, és szereti a fiatalokat, és hogy a mi szemünk előtt is fontos az életek, sőt, szükségünk van rátok az előre haladáshoz.

A meghallgatás után a második lépés a hit útján a felebaráttá, sőt, közeli „szomszédá” válás. Vegyük Jézus példáját: nem az őt követő „nagy tömegből” küld valakit, hanem személyesen megy oda Bartimeushoz. Megkérdezi tőle: „Mit szeretnél, hogy megtegyek érted?” (vö. Mk 10, 51). *Mit szeretnél...* – Jézus teljesen odafigyel Bartimeusra, nem próbálja meg félvállról venni. ... *hogyan megtegyek* – nem csak egyszerűen mondani, hanem tenni valamit. ...*érted* – nem az én előre kitervelt ötleteim szerint, inkább hozzá igazodva, az adott helyzetekben. Isten így cselekszik. Személyesen vesz részt kitüntetett szeretettel minden ember életében. Tettei nyomán, már egyúttal üzenetét is közli. Így virágozik a hit az életben.

A hit az életen keresztül születik meg. Ha a hitet tisztán dogmatikai szemszögből nézzük, féltő, hogy csak a fejhez szól, és nem érinti a szívet. Amikor meg csak a cselekvés kap szerepet, kockázatos, hogy pusztán erkölccsé és szociális munkává válik. A hit ezekkel szemben maga az élet: azt jelenti, hogy Isten szeretetében élünk, aki megváltoztatta életünket. Nem lehetünk sem doktrinalisták, sem aktivisták! Arra vagyunk meghívva, hogy beteljesítsük Isten munkáját olyan módon, ahogy Isten mutatta azt meg nekünk: a hozzá való közelségben, az egymással való közösségben, együtt fivéreinkkel és nővéreinkkel. Közellét: ez a titka annak, hogy a hit lényegét, és ne csak annak valamely másodlagos szempontját adjuk tovább.

Ellenszerként szolgál a könnyű válaszok és gyors megoldások kísértésével szemben. Kérdezzük

Nunciusi

meg magunkat, vajon keresztényekként képesek vagyunk-e felebarátokká válni, kilépni a köreinkből es befogadni azokat, akik „nem közülünk valók”, akiket Isten buzgón keres. A kísértés, ami oly sokszor előfordul a Szentírásban is, minket is mindig megtalál: hogy „mossuk kezeinket”. Ez az, amit a tömeg is tesz a mai evangéliumban. Ezt tette Káin Ábellel, és Pilátus Jézussal. Mosták kezeiket. Mi azonban Jézusra szeretnénk hasonlítani, és ahogy ő is, szeretnénk bepiszkolni kezeinket.

Ő, az út (vö. Jn 14, 6), Bartimeusért megszakította az útját; Ő a világ világossága (Jn 9, 5), aki lehajolt, hogy meggyógyítsa a vak embert. Rá kell ébrednünk, hogy Jézus bepiszkolta a kezét mindannyiunkért. Nézzünk a keresztre, és ébredjünk rá, hogy Jézus a felebarátunkká vált, vállalva a bűnt és a halált. Ő a felebarátommá lett. Minden itt kezdődött. És amikor a szeretet által mi is mind felebarátokká váltunk, egyúttal az új élet hordozói is lettünk. Nem tanítói a világnak, nem szakemberei a szent dolgoknak, hanem tanúi a megváltó szeretetnek.

A harmadik lépés a tanúskodás. Gondoljunk a tanítványokra, akik Jézus kérésére megszólítják Bartimeust. Nem némítják el a koldust egy kis pénzzel, és nem látják el tanáccsal sem. E helyett Jézus nevében mennek. Mindössze három szót mondanak neki, és mindhárom szóval Jézust idézik: „Bátorság. Kelj fel! Hív téged.” Az egész evangéliumban egyedül Jézus mondja, hogy „bátorság”, hiszen egyedül ő „bátorítja” azokat, akik figyelnek rá. Az evangéliumban egyedül Jézus mondja, hogy „kelj fel”, gyógyítva a lelki és a testi bajokat. Jézus az egyetlen, aki hív minden embert, hogy átalakíthassa az őt követők életét. Jézus segít az elesetteknek fölkelni, és közel hozza az isteni fényt az élet sötétségéhez. Oly sok gyermek és fiatal, olyanok, mint Bartimeus, keresik a fényt életükben. Keresik az igaz szeretetet. És ahogy Bartimeus, aki a hatalmas tömeg közepén egyedül kiáltott Jézushoz, ők is keresik az igazi életet. De gyakran csak üres ígéretekre találnak, és csupán néhány emberre, aki valóban segíteni akar.

Nem keresztény magatartás arra várni, hogy a testvérek kopogtassanak ajtónkon; meg kellene

keresnünk őket, és nem magunkat, hanem Jézust kellene vinnünk nekik! Ő küld bennünket, mint azokat az apostolokat, hogy bátorságot öntsünk másokba és talpra állítsunk másokat az ő nevében. Ő küld, hogy azt mondjuk mindenkinek: „Isten azt kéri: hagyd, hogy szeressen téged!” Hányszor előfordult, hogy e helyett a felszabadító, üdvözítő üzenet helyett magunkat, a mi „receptjeinket”, a mi „címkéinket” vittük az Egyházba! Hányszor előfordult, hogy nem az Úr szava-it tettük magunkévá, hanem az ő szavaként saját elgondolásinkat terjesztettük! Hányszor előfordul, hogy az emberek jobban érzik intézményeink súlyát, mint Jézus baráti jelenlétét! És ekkor csak egy állam által elismert szervezet vagyunk, és nem a megmentetteknek az Úr örömeiből élő közössége.

Meghallgatni, felebaráttá válni, tanúságot tenni. A hit útja az evangéliumban szép és meglepő módon azzal a Jézussal fejeződik be, aki azt mondja: „Menj, hited megmentett” (Mk 10, 52). Mindazonáltal Bartimeus nem tett hitvallást, nem tett valami jócselekedetet; csak irgalomért könyörgött. Ha megmentésre szorulónak érezzük magunkat, az már a hit kezdete. Egyenes út ahhoz, hogy találkozzunk Jézussal. A hit, amely megmentette Bartimeust, nem Istenről alkotott világos elképzeléseiben, hanem abban mutatkozott meg, hogy kereste őt, találkozni akart vele. A hit találkozás és nem elmélet kérdése! A találkozásban ott jár Jézus, a találkozásban az Egyház szíve dobog! S így nem a prédikációnk, hanem életünk tanúságtétele lesz hatékony.

És mindannyitoknak, akik részt vettetek ebben az „együtt járásban”, köszönetet mondok tanúságtételeitekért. Egymással közösségben és egymáshoz őszintén dolgoztunk, s az a vágy vezetett bennünket, hogy szolgáljuk Istent és az ő népét. Az Úr áldja meg lépteinket, hogy meg tudjuk hallgatni a fiatalokat, hogy felebarátjukká tudjunk válni és tanúságot tudjunk tenni előttük életünk örömeiről: Jézusról!

(Forrás: <http://www.synod2018.va/content/synod2018/en/news/pope-francis-homily-during-the-mass-for-the-closing-of-the-xv-or.html>
Fordította: Csordás Peti, Kocsis Levente, Mozsáryné Kovács Ági, Pintér Kinga, Tózsér Endre SP)

Ferenc pápa migrációval kapcsolatos gondolatai 2019. január 28-án, úton Panamából

látogatás

Ferenc pápa

A migránskérdés valóban egy nagyon összetett, nagyon bonyolult probléma, melyhez emlékezés kell, vagyis az embereknek fel kell tenniük a kérdést: a mi hazánk vajon nem migránsokból épült? Mi, argentinok, mind bevándorlók vagyunk. Az Egyesült Államokban mindenki bevándorló. Ez emlékezés. Egy püspök, egy bíboros – nem emlékszem ki – írt egy gyönyörű cikket az „emlékezethiány” problémájáról, ő nevezte így. Ez az egyik dolog. Aztán az én szavaimmal élve: befogadás, nyitott szív a befogadásra, kísérés, a fejlesztés és integrálás.

Azt is mondom: akik kormányoznak, azoknak óvatosságnak kell lenniük, mert az óvatosság a kormányzók erénye. Ezeket a szavakat itt mondtam, a legutóbbi repülésünk alkalmával. Igen, ez egy bonyolult egyensúlyozás. Svédország példája jut eszembe, mely az 1970-es években a diktatúrák – a Córdor hadművelet Dél-Amerikában – miatt rengeteg bevándorlót fogadott be, de mind beilleszkedtek. Azt is látom, amit például a Szent Egyed közösség csinál: azonnal integrál. Viszont tavaly a svédek azt mondták: „Álljatok le egy időre, mert nem tudjuk teljesíteni a folyamatot.” És ez a kormányzó óvatossága.

Mindez a jótékonyág, a szeretet és a szolidaritás problémája, és újra hangsúlyozom: a nemzetek, amelyek nagylelkűbbek voltak a befogadásban más területen kevésbé voltak sikeresek – Olaszországra és Görögországra gondolok. Még Törökország is valamennyire. De Görögország rendkívül

nagylelkű volt. És Olaszország kiváltképp. Abban az időben kezdődött mindez, amikor elutaztam Lampedusába, 2013-ban. Ugyanakkor az is igaz, hogy józanul kell gondolkodni.

És itt van még egy dolog, amit szintén fontos figyelembe venni: úgy is meg lehet oldani a migráció problémáját, ha azoknak az országoknak segítünk, ahonnan vándorolnak az emberek. Bevándorlók az éhezés és a háborúk miatt jönnek. Európa képes lenne oda befektetni, ahol éhezés van, annak érdekében, hogy a növekedést elősegítse.

Ha pedig Afrikáról beszélünk, akkor mindig ott van a kollektív tudattalanunkban: Afrikát ki kell használni. Ez az elképzelés végigkíséri a történelmet, és elég fájdalmas. A Közel-Keletről jövő bevándorlók más kiutat is találtak. Libanon csodálatosan nagylelkű: több mint egymillió szíriait fogadott be. Jordánia szintén. Nyitottak és megteszik, ami tőlük telik annak reményében, hogy újra integrálni tudják az embereket. Törökország szintén fogadott bevándorlókat. És mi itt, Olaszországban is. De ez egy összetett probléma, amiről mindenféle előítélet nélkül kell beszélnünk, figyelembe véve mindazt, ami eddig eszembe jutott.

(Forrás: http://w2.vatican.va/content/francesco/en/speeches/2019/january/documents/papa-francesco_20190127_panama-volo-ritorno.html)

Kép: <https://www.vaticannews.va/hu/papa/news/2019-01/ferenc-papa-panama-ivt-2019-sajtokonferencia.html>

Fordította: Danka Dávid, Szabó Anna)

Hit és jövő

(részletek)

Joseph Ratzinger (1969)

Egy 1969-es német rádióadásban Joseph Ratzinger atya, a későbbi XVI. Benedek pápa felkínálta elgondolkodtató válaszait. Íme:

„Mindmáig érvényes Szent Ágoston szava, miszerint az ember mélység, és ami ebből a mélységből felemelkedik, azt senki sem tudja előre látni. Aki hiszi, hogy az Egyházat nem csak az embernek nevezett mélység határozza meg, hanem Isten sokkal nagyobb, végtelen mélységéig ér, annak lesz csak igazán oka arra, hogy az előrejelzésekkel tartózkodó legyen, amelyek naiv biztosan tudni akarása mindössze naiv történelmi tudatlanságot árulhatnak el. Ám van-e akkor egyáltalán értelme a mi témánknak? Lehet értelme, amennyiben tudatában vagyunk körülhatároltságának.”

„Az Egyház jövője azoktól függ, akiknek gyökerei erősek, és akik megélik hitüket annak teljességében. Nem fog azoktól függeni, akik csupán átmeneti ideig »receptekkel« látják el magukat, vagy akik csupán egymást kritizálják, és magukat tévedhetetlennek tartják. Sem azoktól, akik a könnyebb utat választják, akik kitérnek a hittel járó szenvedés elől, hamis és elavult képet mutatnak, zsarnok és törvénykező módjára támasztanak olyan igényeket az emberekkel szemben, ami fáj nekik, és arra kényszerítik őket, hogy feláldozzák magukat. Pozitívan fogalmazva: az Egyház jövőjét, mint mindig, a szentek formálják (...) akiknek elméje mélyebbre hat, mint napi jelmondatok; akik többet látnak, mint mások, mert az ő életük egy szélesebb valóságot ölel fel. Az önzetlenség teszi szabaddá az embert, ami csak az apró napi cselekedetek önmegtagadó türelme által érhető el. Ez által a mindennapi szenvedés által, amely egyedülként képes megmutatni az embernek, milyen sokféle módon foglya a saját önzésének; ez és csakis ez által az ember szemei lassan felnyílnak.

Ő csak annyit lát, amennyit élt és szenvedett. Ha ma alig vagyunk képesek egy kicsit is tudatában lenni Istennek, az azért van, mert nagyon könnyű elkerülni önmagunkat, elmenekülni a létünk mélye elől egy kis öröm vagy más kábítása által. Így saját belső mélységünk továbbra is zárva marad előttünk. Ha igaz, hogy az ember csak a szívével lát, akkor milyen vakok is vagyunk!

Hogyan hat mindez a vizsgált problémánkra? Ez azt jelenti, hogy akik Egyházzal jövendölnek Isten és hit nélkül, azoknak a beszéde üres fecsegés. Nincs szükségünk olyan Egyházra, ami közéleti imákban ünnepli az tett kultuszát. Ez teljesen felesleges. Ennélfogva megsemmisíti önmagát. Ami megmarad, az Jézus Krisztus Egyháza; az Egyház, amely hisz abban az Istenben, aki emberré lett és örök életet ígér nekünk a halál után. Az a fajta pap, aki nem több mint egy szociális munkás, helyettesíthető egy pszichoterapeutával és más szakemberekkel. De aki nem egy szakember, aki nem a partvonalon állva nézi a játékot hivatalos tanácsokat adva, hanem Isten nevében az emberek rendelkezésére áll, mellettük áll bánatukban, örömeinkben, reményünkben és félelmünkben: egy ilyen papra biztosan lesz szükség a jövőben.

Menjünk csak egy lépéssel tovább. Napjaink kríziséből fog felemelkedni a holnap egyháza – az Egyház, mely oly sok veszteséget szenved. Kicsivé lesz, és többé-kevésbé előlről kell kezdenie mindent. Sok olyan épületét többé nem lesz képes betölteni, melyeket bőségében épített. Ahogy híveinek száma csökken, számos társadalmi előjogát elveszti. Szemben a régebbi korokkal, sokkal inkább önkéntes szervezetnek fogják tekinteni, ahol a belépés szabad választás kérdése. Kis szervezetként sokkal nagyobb igény lesz az egyes tagok kezdeményezéseire. Ez kétségtelenül a lelkipász-

torkodás új formáinak felfedezéséhez fog vezetni és megköveteli, hogy a papsághoz rendeljenek olyan elismert keresztényeket, akik képesek némi feladatok ellátására. Sok kisebb gyülekezetben és önálló társadalmi csoportban természetesen ekképp kell a lelkigondozást is biztosítani. Ezek mellett főszolgálatban lévő pap alkalmazása – akárcsak korábban – elengedhetetlen. De mind ezekben a változásokban – ahogy azt bárki kitalálhatja – az Egyház majd újra megtalálja a saját lényegét és teljes meggyőződéssel azt, ami mindig is középpontjában állt: a hitet a Szentháromságos Istenben, Jézus Krisztusban, Isten megtestesült Fiában és a Szentlélek jelenlétében a világ végétéig. A hit és az imádság által újra felismeri a szentségeket mint Isten imádatának eszközeit, és nem mint liturgikus szerepalakítást.

Az Egyház sokkal spirituálisabb Egyház lesz,

nem politikai megbízásokra fog építeni, éppoly kevéssé fog kacérkodni a baloldallal, mint a jobboldallal. Mindez nehéz lesz az Egyháznak, a kristályosodás és a megtisztulás folyamata a legértékesebb energiáiba fog kerülni. Ezek szegénnyé fogják tenni, és a szelídek egyházává válik. A folyamat még fáradtságosabb lesz, mert a szektás beszűkültséget és a gögös önérdelmet magunk mögött kell hagyni. Elképzelhető, hogy mindez időbe telik.

A folyamat hosszú és fárasztó lesz, mint az út a francia forradalom előestéjét jellemző hamis progresszivizmustól – mikor egy püspököt intelligensnek tartottak, ha kigúnyolta a dogmákat, vagy burkoltan arra célzott, hogy Isten létezése nem

állítható biztosan – a 19. század megújulásáig. De mikor ezeknek a szakadásoknak a megpróbáltatásai elmúlnak, nagy erő fog áramlani egy spirituálisabb és egyszerűbb Egyházból. Egy teljesen megtervezett világban az emberek kimondhatatlanul magányosak lesznek. Ha Istent egészen szem előtt tévesztették, szegénységük teljes súlyát érezni fogják. Aztán teljes újdonságként felfedezik a hívők kis nyáját. Nekik szánt reményként fedezik ezt fel, válaszként, melyet titokban mindig is kerestek. Biztosnak tűnik számomra, hogy az Egyház előtt nehéz idők állnak. Az igazi válság alig kezdődött el. Rettenetes kavarodásra kell számítanunk. De abban is ugyanennyire biztos vagyok, hogy a

végén mi fog maradni: nem a már halott politikai kultusz Egyháza, hanem a hit Egyháza. Lehetséges, hogy már nem lesz olyan domináns a társadalmi ereje, mint mostanáig volt, de újra kivirágzik, és az ember

olyan otthonának láthatják, ahol életet és reményt találhat a halálon túl. A katolikus Egyház meg fog menekülni, de nem miattunk. És mégis, nekünk is meg kell tennünk a saját részünk. Gyakorolnunk kell az önzetlenséget, az önmegtagadást, a hűségességet, a szentségek iránti odaadást és a Krisztus-központú életet; és ezekért imádkoznunk is kell.”

(Forrás: <https://aleteia.org/2016/06/13/when-cardinal-joseph-ratzinger-predicted-the-future-of-the-church/>)

Kép: <https://www.romancatholicman.com/father-joseph-ratzinger-1969-prediction-future-church/>

Fordította: Abdul Kader Aida, Forgács Gergő, Rác Zsuzsi, Szécsi Kata)

Staféta

Sinka Cecília (türkiz)

Sok-sok szám után az Egyetemes történetében is lezárul egy időszak: az eddigi főszerkesztő, Sinka Domonkos és főtördelő, Kassai Dániel is továbbadja a stafétát. Interjúban velük beszélgettünk feladatukról, kiadványunkról és a „Hogyan tovább?”-ről.

Miért adjátok át a feladatot?

Dom: Idestova két éve vállaltuk el a feladatot, én személy szerint másfél évre. Ezen kívül januárban végeztem az egyetemmel, és nem nagyon fér bele az időmbe.

Dani: Nyáron fogom befejezni az egyetemet, illetve én már régimotorosnak számítok a közösségben, ezért ideje átadni ezt a feladatot is. Természetesen a döntés másik oldala, hogy úgy tűnik, biztosított az újság jövője.

Honnan jött az ötlet, hogy újságot szerkesszettek?

Dani: 2017. tavaszától, mint lelkeszségi titkár, a feladatkörömbe tartozott az Egyetemes újság tördelése és szerkesztése, amit örömmel vállaltam és megtiszteltetésnek tartottam. Akkoriban még egyedül dolgoztam rajta, igaz, akkor még más volt a szerkezet és a felépítés.

Dom: István atya megkérte Danit, Sivadó Mónit és Brigit, valamint engem, hogy legyünk a NEK követei, azaz a lelki felkészülés „felelősei” az MKK-ban. Ehhez kapcsolódóan voltak képzések, ahol elmondták, hogy mi lenne a feladat. Fontos sarokpontja volt a mondandójuknak, hogy legyen egy megfelelő kommunikációs csatornája a közösségnek. Ekkor szembesültem a lehetőséggel, hogy a lelkeszségnek van egy elég elhanyagolt állapotban lévő újságja, úgy gondoltam, segítek Daninak szerkeszteni.

Szerintetek mitől jó egy Egyetemes?

Dom: A legfontosabb dolog, hogy kiszolgálja az olvasótábort. Ez jelen esetben úgy valósul meg, hogy igyekszünk olyan írásokat válogatni, amelyek valahogy kötődnek az MKK-hoz. Vagy úgy, hogy, a közösség tagjai írják a cikkeket, vagy számunkra releváns témák jelennek meg.

Dani: Szerintem az Egyetemes igyekszik az MKK életében uralkodó lelki úrt némileg betölni. Számos olyan cikk jelenik meg benne számról-számra, amely amolyan lelki tápláléknak bizonyul és elgondolkodásra készíti az embert. Ezen felül ez a lap egy beszámoló is a Lelkeszség életéről, sokszor maguk a közisek a cikkek szerzői, vagy

adott esetben az illusztrációk készítői.

Milyen konkrét újításokat vittetek végbe? Min kéne még változtatni?

Dani: Azt hiszem elég hosszú felsorolást lehetne ide írni, de azért mégis megpróbálom összeszedni a lényegesebb pontokat. Elsősorban az arculatot említeném meg. Ha összehasonlítjuk a Domival közösen szerkesztett számokat a korábbiakkal (83. szám előttiék), akkor érzékelhetően megváltozott a lap stílusa, kinézete. A második nagy átalakítás pedig a tartalommal kapcsolatos, hiszen jóval több olyan saját írás szerepel az újságban, amiket a közösségünk tagjai küldtek be. De meg sokasodott az idézett cikkek száma is, hiszen számtalanszor vettünk át cikket például a 777 blogról is. Örülök annak is, hogy a rejtvény rovatom is népszerű. Hogy min kéne változtatni? Apróságok mindig vannak, de a lényegesebb változtatásokat már végrehajtottuk, új dolgok pedig még nem merültek fel. A többi pedig majd az új szerkesztő és tördelő generáción múlik. :)

Dom: Tartalmilag sokkal színesebb lett az újság. Sokkal több olyan írás van benne, ami az MKK-ban történt. Van benne keresztrejtvény. Személy szerint hiányolom a kiscsoportos programokról való beszámolókat, hiszen ezáltal is lehetne a „Nagy MKK”-nak a vérkeringésébe bekapcsolódni. Örülnék neki, ha lenne egy képregény az újságban :)

Könnyű volt utódot találni?

Dom: Nem. De a hosszas keresés és az ima meghozta gyümölcsét: olyan utódokat találtunk, akik mind lelkesedésben, mind szakértelemben tovább tudják vinni az újságot.

Dani: Egyáltalán nem. Sokáig úgy tűnt, hogy nem találunk olyan szerkesztőket, akik szívesen folytatnák az általunk elkezdett munkát. Felmerült az is, hogy ha nem lesznek megfelelő emberek a feladatokra, akkor még maradunk a pozícióinkban az egyetem után is.

És kik lesznek az új főszerkesztők?

Dani: A főszerkesztő szerepét Szabó Magdus fogja betölteni, a főtördelő pedig Mócsy Miki lesz.

Dom: Azért ők lesznek, mert a keresztnevük kezdőbetűje azonos, akár csak nekünk.

Körülbelül mennyi munka egy számot elkészíteni?

Dom: Ketten sok. Először is ötletelni kell, hogy mi kerüljön az újságba. Majd keresni kell lelkes

köziseket, hogy írjanak cikket. Ha elkészültek, ki kell találni, hogy milyen sorrendben kerüljenek bele az újságba. Majd jön a szerkesztés. Ez a legelején kb. 2 napot vett igénybe, most már azért gyorsabban megy.

Dani: Nehéz ezt megbecsülni, mert nincs két egyforma lapszám, mindegyikben más tartalmak vannak, ráadásul sokszor a szerkesztők is cserélődnek, így a tördelési és javítási feladatok mennyisége néha ugrásszerűen változik. De általában egy nettó 5-10 órás feladat a tördelés, nyelvi korrektúra és a formai elemek igazítása és az exportálás.

És ezt mind egyedül csináljátok?

Domi: Természetesen nem. A cikkgyűjtésben, ötletelésben már régóta segít nekünk Tempfli Noémi, illetve egy- két szám erejéig mások is segítettek. A szerkesztést is többen csináljuk, hogy közösségi élmény is legyen, szerkesztői képzést szervezünk, eddig hatalmas sikerrel.

A legtöbb interjúban felteszitek a kérdést, hogy hogyan látják a közit egyes tagjai az MKK fejlődését. Ezért merem megkérdezni, hogy ti hogyan látjátok?

Domi: Az elmúlt öt év a közit szempontjából arról szólt, hogy hozzászokjunk ahhoz, hogy ilyen nagyok vagyunk. El kellett engedni a „legyen, mert szokott lenni” típusú programokat (Nyitnikék, városi vetélkedő, kirándulás, mise szolgálat, havi szentségimádás) és meg kellett találni azokat, amelyekre igény van a közösségben (csütörtöki szentségimádás, közis mise, közis hétvége, mikulásos közit újratöltve, stb.). Szerintem egy élő közösség vagyunk. Ami a közitben nehézség, a belső feladatokra embert találni. Ez érthető, hiszen nagyok vagyunk, és mindig van más, aki megcsinálja a feladatot. De ugyanakkor így kevés lelkes ember végez sok mindent, ezáltal a „vezetők” és a „többiek” külön kasztot alkotnak. Valahogy jobban kéne kommunikálni, hogy ha van valami, amivel jobban teheted a közit, akkor nyugodtan tedd jobbra. Jelenleg sok feladat túl van bürokratizálva,

Természetesen szükség van némi koordinációra, de szerintem néha már túlzásokba esünk.

Dani: A fejlődéssel kapcsolatban elsőre a létszám jutott az eszembe. Emlékszem azokra az évekre, amikor vadászni kellett az embereket, hogy legyen aki a szórólapokat osztogatja az elsőéves gólyáknak az egyetemen. Azóta ilyenre már nincs szükség, már hívni sem igazán kell az embereket. Ennek persze megvannak a hátrányai is. Minél nagyobb a közösség, annál kevésbé személyes. A rend megtartása is nehezebb, persze van aki megpontosítja, hogy örül annak, hogyha ettől lazábbá válik a csütörtöki közit ütemterve... Pozitívumnak tartom a programok gyarapodását, hiszen számos nagyszerű „kiegészítő” közis eseményen lehetett részt venni az utóbbi időben, legyen szó egy röplabda bajnokságról, hangversenyről, vagy kvíz estéről. Viszont továbbra is úgy gondolom, hogy nem elég ember veszi ki a részét a közösség felé végzett szolgálatból.

Mit gondoltok, mennyi időre érdemes valamit elvállalni a közitben? Miért érdemes valamit tenni a közitért?

Domi: Maximum másfél évig. Egyrészt rengeteg tapasztalatot lehet szerezni, másrészt ha teszel valamit a közösségért, sokkal inkább otthon érzed magad.

Dani: Az időtartam rengeteg dologtól függ. Ha megvannak elégedve az ember munkájával, akkor nem kell feltétlenül határt szabni. Fontos viszont, hogy ne vállalja magát túl az ember, mert a kiegészítés nem jó dolog. Én talán néha túl is vállaltam magam, úgyhogy én erre nem vagyok jó példa. :) Ami pedig a miértet illeti, maga a közösség nem üzleti alapon, hanem önkénteskedésből működik alapvetően. Azt lehet kivenni a közösségi életből, pontosabban az kamatozik, amit a feladatot vállalók befektetnek. Minél többen fektetnek bele munkát, annál kevesebb az egy főre jutó feladat mennyisége. Színtiszta matematika. :)

Köszönjük a beszélgetést!

„Mert ahogy egy testben több tagunk van, s minden tagnak más a szerepe, sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként azonban tagjai vagyunk egymásnak, s a nekünk juttatott kegyelem szerint adományaink is különböznek: aki a prófétálást kapta, tegyen tanúságot a hit szerint, aki tisztséget kapott, töltsse be tisztségét, aki tanító, tanítson, aki a buzdítás ajándékát kapta, buzdítson, aki jótékonykodik, tegye egyszerűségben, aki elöljáró, legyen gondos, aki irgalmasságot gyakorol, tegye örömet.” (Róm 12, 4-8)

Budapesti egyetemisták tihanyi lelkigyakorlata

Pákozdi István

Április 12–14-én Tihanyban tartották a fővárosban tanuló katolikus egyetemisták tavaszi-nagybőjti lelkigyakorlatát – a közelmúltban elhunyt Olofsson Placid bencés atyára emlékezve.

A negyvenkét, különféle egyetemeken és főiskolákon tanuló, a Budapesti Egyetemi Lelkészség közösségébe tartozó fiatal április 12-én, pénteken este csendes szentségimádáson vett részt Tihanyban.

Szombaton Egri László orvos, diakónus tartott számukra két elmélkedést Isten és az ember megbocsátásáról.

A lelkigyakorlatozók a tihanyi kálváriadombon kezesztutát jártak, a stációknál a bencés Olofsson Placid elmélkedéseit imádkozva. Napközben szentgyónáshoz járulhattak. Este Korzenszky Richárd emeritus perjel vetített képes meditációját hallgatták meg, majd megtekintették Téglásy Ferenc „Csak túl akartuk élni...” című, Olofsson Placid atyáról szóló dokumentumfilmjét.

A budapesti egyetemisták április 14-én az apátságban vettek részt a virágvasárnap ünnepi szentmisén.

„Nincs szebb a nap alatt”... egy (MKK-s) lelkigyakorlatnál!

Péhm Julianna (levendula)

A húsvét előtti hétvégén, április 12-14. között tartotta az MKK nagybőjti lelkigyakorlatát Tihanyban, ahol - ezúttal - nemcsak Levendulából, hanem Azúrból, Tejszínből, Türkizből stb. is a megszokottnál több volt! ;) A hétvégén nem kevesebb mint 42-en vettünk részt.

Pénteken délután indultunk Tihany felé, ki vonattal, ki autóval utazott... de este a szentségimádáson már több-kevésbé együtt volt a csapat! Az énekek és igerészetek nagyon jól megadták az este keretét. A szentségimádás után reggelig tartottuk meg a csendet. Különböző módokon töltöttük a Silentiumot: volt, aki parton vagy az apátság mellett sétálgatva, vagy a zarándokházban elmélkedett, de volt, aki a jól bevált alvás csendjét alkalmazta. ;)

Másnap, szombaton reggeli után misén vettünk

részt, amelyet Egri László diakónus két előadása/elmélkedése követett. A középpontban a megbocsátás témája állt, egyrészt az emberi, másrészt az isteni oldalról. Hallhattunk a kibékülés és megbocsátás különbségéről, vagy hogy a megbocsátás nem mindig érzelmi alapon működik. Nagyon elgondolkodtató szavakat kaptunk.

Az ebéd után egy hosszabb szabad délutánt tölthettünk Tihanyban, ki-ki kedve szerint. Egy nagyobb csoport a belső tóhoz kirándult, mások a remetebárlangokat keresték fel, vagy a Balaton-partra sétáltak el.

Ezután közösen jártuk végig az apátsághoz közeli kereszttutát, amely kissé rendhagyó ugyanakkor nagyon megfogó volt, ugyanis a stációk Placid atya elmélkedéseire épültek. Azt ezt követő kiscsoportos beszélgetések és az időközbeni szentgyónási

lehetőség - azt gondolom - nagyon tartalmas gondolatokat, párbeszédet szültek. A beszélgetések alapkérdéseit a délelőtti megbocsátásról tartott elmélkedés adta, szó esett a személyes példákról is; kinek hogyan sikerült megbocsátania vagy hol tart a megbocsátásban? Miért szükséges a kien-gesztelődés? Nagyon jó volt hallani, ahogy mindenki nyitott volt megosztani személyes érzéseit, tapasztalatait a témában, de ugyanakkor nyitott a meghallgatásra is. Sok más témát is érintettünk a beszélgetések keretében, amelyek mindenki számára elgondolkodtatóak, épületesek és érdekesek lehetnek.

A vacsorát követően a volt perjel, Korzenszky Richárd atya tartott nekünk képes meditációt, ahol láthattunk jó párat a saját képeiből is! Ezután levezetett minket az apátság altemplomába, ahol I. András magyar király sírját, és az 1000 éves termet, oszlopokat és falakat, valamint az alapító oklevelet csodálhattuk meg. Követve Placid atya gondolatait, a róla szóló filmet tekintettük meg ezek után közösen, amely mindannyiunknak nagy élmény volt. Hihetetlenül nagy erőt és hitet tapasztalhattunk meg visszaemlékezéséből!

Míg a péntek a csendé, a szombat este a közösségé volt; jó hangulatú társasozás, beszélgetés... és nagy hangzavar kerekedett! ;)

Vasárnap délelőtt a közös megosztás és értékelés után a helyi közösséggel ünnepeltük virágvasárnapot szentmise keretében, majd az ebéd után hazaindultunk.

Azt hiszem, nagyon mély és lelkiekben feltöltő élményben lehetett részünk, és húsvétra is méltóan tudtunk felkészülni! Jó volt látni, hogy mind az Istennel, mind a közösséggel töltött idő gyümölcsöző

zón volt, és mindannyian lelkiekben feltöltődve, örömmel, de mégis elgondolkodva élhettük át a lelkigyakorlatot!

Köszönjük a szervezőknek és István atyának, hogy lehetővé tették ezt a hétvégét, és így sok lelki élményben lehetett része mindenkinek!

Végezetül szóljon itt néhány résztvevő véleménye arról, mi volt számukra megfogó, illetve meghatározó a lelkigyakorlatban!

Ördög Enikő (Levendula) - Enci: „Én elsősorban szeretném megköszönni István atyának, hogy a barátlakások felfedezését ajánlotta (barátlakások: Tihany remetebarangjai)... az nagyon tetszett! Ami meglepően jó hangulatot és nagy beszélgetéseket eredményezett mindig, hogy az étkezésben nem volt ülésrend ;)”

Zöld Péter (Türkiz) - Peti: „Számomra a lelkigyakorlat legfelelőbb része a Placid atya történetéből merítő keresztút és a róla szóló film volt. Hatalmas erejű tanúságtételt hallhattunk arról, hogy Isten a leg-lehetősebb helyzetekben sem hagy magunkra minket, és a szenvedésben is megtaláljuk Őt.”

Tóth Eszter Rita (Azúr) - Eszti: „Nagyon jó volt a hangulat az egész lelkigyakorlat alatt. A hétvége során kis lépéseket, segítséget kaptam az előadásokból a megbocsátáshoz, illetve a kiscsoportos beszélgetés maradt emlékezetes. Egyrészt örültem, hogy megismerkedhettem eddig nem vagy kevésbé ismert emberekkel, másrészt hatalmas ajándékként éltem meg a bizalmat, hiszen a beszélgetésben mindenki őszintén és mélyen osztotta meg a tapasztalatait és érzéseit. Nagyon jó előkészülete volt a Szenthétnak és a Húsvétnek is ez a lelkigyakorlat.”

„Ha megbocsátjátok az embereknek, amit vétettek ellenetek, mennyei Atyátok is megbocsát nektek.” (Mt 6, 17)

Megbocsájtás — Teodráma: megváltás

Varga Géza (tejszín)

A Húsvéti lelkigyakorlat első előadásának összefoglalása

A megbocsájtás körülveszi az életünket, azonban igazán megbocsájtani csak Isten tud.

„Az úr megkönyörült a szolgán, szabadon engedte, s adósságát is elengedte.” (Mt 18, 27)

Simon Weisenthal zsidó származású, osztrák építész-mérnök, aki több koncentrációs tábor is túlélte. A holokauszt alatt családtagjai és ismerősei halálát kellett végignéznie. Az egyik koncentrációs táborban, ahol ő is fogoly volt egy haldokló náci katona maga mellé hivatott egy zsidó származású embert. Éppen Weisenthal-re esett a választás. A katona elkezdte sorolni a sok szörnyűséget, amit az életében elkövetett, és amikor befejezte akkor Weisenthal megbocsájtását kérte. Weisenthal türelmesen végighallgatta majd fölállt és szó nélkül elsétált. A háború vége után Simon Weisenthal híres „náci vadász” lett és sok rejtőzködő háborús bűnöst állított bíróság elé. Vajon az igazságszolgáltatás motiválta vagy a harag hajtotta? Vajon képes volt valaha megbocsájtani? Egyáltalán mit jelent megbocsájtani?

A görög nyelvben a szeretethez hasonlóan a megbocsájtásra is több szó van. Jelentésükben árnyalat béli különbségek vannak. Az „aphesis” szó szerint azt jelenti elengedni. Az Újszövetségben a bűnök megbocsájtására használják. A másik szó a tinta kimosásához kapcsolódik. „Apolouo”, gyakorlatilag azt jelenti, hogy „tisztá lappal kezdeni”, tehát egy új kezdetet. A megváltásra azonban egy harmadik szót alkalmaztak a Szentírás írói: „apolutrosis”. Ennek a szónak az eredete a rabszolgák megvásárolva kiváltásához kapcsolódik. Tehát a megváltás súlyos szó, Krisztus minket, mint a bűn rabszolgáit váltott ki.

A következő lépésként tisztázzuk, hogy mi is az a teodráma. Hans Urs von Balthasar, 20. századi teológus alkalmazta a „Theo-Drama” kifejezést az üdvösségtörténetre. Ezzel a szókapcsolattal írta le azt a teljes világtörténelmen átívelő folyamatot, ahogy Isten helyreállítja a bűn által elrontott ember és az Isten kapcsolatát, tehát gyakorlatilag ez a megváltás.

A különböző korok emberei másként képzelték el, másként értelmezték a megváltást. Rögtön a Teremtés könyvében az ember bukása után Isten ígéretet tesz rá. Az asszony ivadéka széttiporja majd a kígyó fejét, ezt „Protoevangélum”-nak hívjuk. A korai zsidóság az Édenkert visszatértét képzelte el a megváltás beteljesedésével. Egy fizikai állapotot, ahol a béke uralkodik. Azonban idővel, ahogy a zsidó nép egyre inkább nagyhatalmak elnyomása alá került, egy új

kép alakult ki köztük: a Messiás várása. Isten felkente, aki majd visszaállítja a választott nép dicsőségét. Jézus ebbe a korba született és engedelmisségével beteljesítette Isten ígéretet, de nem pont, úgy ahogy azt abban az időben várták.

Az Újszövetség könyveiben is különböző képekkel, hangsúlyokkal értelmezték a megváltást. Pál apostol, Krisztus áldozatát, helyettesítő szenvedésnek tekinti. Jézus az áldozati bárány, akit a Rómaiakhoz írt levelében Ádámmal állít ellentétben. Hiszen Ádám lázadt az Atya akarata ellen Krisztus pedig engedelmes volt mindhalálig. Hasonló szemlélet jelenik meg a Jelenések könyvében is. János evangéliumában a megváltás Isten végtelen szeretetének megnyilvánulása: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta...” (Jn 3, 16). A keresztre feszítés pedig, kicsit bizarr módon, Jézus királlyá koronázása, Isten megdicsősülésének eszköze.

A középkorban Canterbury Szent Anzelm az akkori ember számára magyarázta a megváltást a feudális hierarchia alapján. A sértés nagysága arányos a sértett nagyságával, tehát ha valaki egy parasztot sért meg az kisebb sértés, mintha egy királyt sértene meg. Isten megsértése a bűnnel végtelen nagy, ezért helyreállítani is csak végtelen nagy erő képes. Ezért volt szükség a megtestesülésre. Természetesen ezzel az érveléssel a mai ember már nehezen tud azonosulni, hiszen máshogy gondolkodunk ez emberek közti viszonyokról.

Hans Urs von Balthasar is az adott kor emberének magyarázta a megváltást. A világot egy nagy színdarabnak tekinti (Isd.: Ember Tragédiája, Faust). A színészek eltérnek a szerepüktől, átírják szövegeiket. Ezért a szerzőnek meg kell mutatnia, hogy hogyan kell úgy játszani, hogy a szerep és a játék egybevájon, és a darab sikeres legyen. Ebből a képből kiindulva öt pontot alkot, amiben ez a drámai játék kiteljesedik:

1. A Fiú az Atya által a világ megváltására adja magát
2. A bűnös és a büntelen cseréje történik a keresztfán
3. Az embert Krisztus megszabadítja bűntől, de nem isteni erővel, hanem engedelmisséggel
4. Az ember meghívást kap az Isten életébe, ez a meghívás a megváltásnak kulcsa
5. Ezek mögött pedig Isten kezdeményező szeretete áll

Tehát Balthasar szerint a megváltás során Isten feltétel nélküli szeretete találkozik az ember „önmagát bebiztosító” szeretetével és ezzel egyidőben magáévá tette az emberek szenvedését.

Megbocsájtás — Egymás között

Lelkigyakorlat

Szabó Magdus (tejszín)

A tihanyi lelkigyakorlat témájának, a megbocsátásról szóló elmélkedésnek második előadása kétszeresen is rólunk szól: az ember hogyan bocsát meg embertársának.

Mindenkinek van valami fogalma, elképzelése, élménye, igénye, reménye a megbocsátással kapcsolatban. Mindnyájan érintettnek érezzük magunkat, amikor erről van szó.

Az első előadásban azon gondolkodtunk Egri Laci-val, hogyan bocsát meg Isten. Ez szolgál ugyanis mintául számunkra – ahogy a Miatyánkban is utalunk rá: „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!”

Rátérve az emberi megbocsátásra, érdemes megvizsgálni a próbálkozásainkat. Induljunk ki abból, hogy van valamilyen elképzelésünk a megbocsátásról, és aszerint igyekszünk eljárni, illetve ahhoz igazítjuk az elvárásainkat.

Milyen megoldási kísérleteket tapasztalunk?

„Felejtjük el!”

„Ugyan, nem olyan nagy dolog!”

„Semmi sem történt!”

„Dehogy haragszom én!! Nincs miért csalódottnak lennem!!”

„Megbocsátottam, és kész! Nincs tovább mit görcsölni ezen.”

„Megbocsátok, ha bocsánatot kér. Addig nem tudok mit tenni.”

„Kezdjük előlről, mintha mi sem történt volna!”

„Persze hogy megbocsátok, ez a dolgom. Nem, nem fogadhatom el a jóvátételt, nincs is mit jóvátenni!”

„Ő már csak ilyen, nem tehet róla szegényke.”

Ami engem illet, elég sokszor kezdődik valahogy így egy-egy konfliktusrendezésem. Jó esetben nem rekedek meg rögtön az elején, de gyakran előfordul az is.

Pedig – ahogy Egri Laci tudatosította bennünk a lelkigyakorlaton – a megbocsátás nem egyenlő az elfelejtéssel, a bagatellizálással, a másik felmentésével, a letagadással, az érzelmek elfojtásával, sem a másik megalázásával. Nagy kár, amikor megbocsátás címen hősiködünk, hogy milyen nagy önuralmunk van, vagy ha pusztán egy akarati döntéssel megelégedünk, és elintéztnek tekintjük a megbocsátást.

Az is téves felfogás, hogy a megbocsátás megköveteli azt, sőt azonos azzal, hogy lemondunk a jogainkról. Számomra nagyon jó volt hallani azt, hogy sokszor annak, aki a sértő fél, mennyire fontos, hogy valamennyire helyre tegye azt, amit elrontott. Egyrészt rá kellett jönnöm, hogy nem biztos, hogy akkor vagyok jófej, ha elutasítom a jóvátételt. Másrészt jobban megértem magam, hogy miért szorongok még azután is, hogy elhiszem, a másik telje-

sen meg tudott nekem bocsátani, ha viszont én nem tehettem semmit.

Természetesen az sem jó, ha a megbocsátás feltétele a jóvátétel, mint ahogy az sem igaz, hogy csak akkor lehet megbocsátani, ha az, aki megbántotta, bocsánatot kér. Az a kibékülés. Ahhoz, hogy a kapcsolat helyreálljon, tényleg szükséges mind a két fél. De a megbocsátás csak azon múlik, akit megbántottak.

Az olyan esetekből is van kiút, amelyeket szeretnénk, de nem tudunk meg nem történné tenni. Nem fog soha eltűnni a múltból, de van esély valami újat, valami jobbat kihozni belőle. És ez is a megbocsátással kezdődik.

A megbocsátás tehát egyszerre az ember erőfeszítése, mert le kell mondani a bosszúról, le kell győzni a félelmet, amely támadásra sarkallna. Erőfeszítést kell tenni azért is, hogy a sértettséggel ne maradjunk egyedül; hogy teret engedjünk a fájdalomnak, aztán eltávolodjunk egy kicsit a problémától, hogy objektívebben lássunk rá. Küzdeni kell azért is, hogy vágyjunk a kapcsolatot helyreállítani. Érdemes szembenézni magunkkal, hogy meglásuk, hol vannak olyan régi sebeink, amelyek felszakadtak, ami miatt olyan fájdalmas az sértés, amelyet rendes körülmények között fel sem vennénk.

A megbocsátás ugyanakkor az Isten kegyelme is. Mi nem látunk minden körülményt. Isten azonban igen. Jézus a kereszten így imádkozott: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Mk 15, 34.) Ha mi is így tudunk imádkozni ellenségeinkért, akkor, még ha nem is tudunk elsőre megbocsátani, az Atya megbocsátásába bele tudunk kapaszkodni.

Aznap délután kiscsoportos beszélgetés is volt lehetőség. Sok személyes élményt osztottunk meg egymással, több tanulságos esetet elmeséltünk. Jót vitatkoztunk az előadáson feladott un. Wiesenthal-dilemmáról is:

„Egy zsidó rab vagy egy náci koncentrációs táborban. A családot, rokonaidat megölték a nácik. Egy nap a kórházban kell dolgoznod. Egyszer csak egy nővér odavezet egy haldokló német katonához. Ő elmeséli, hogy mi minden szörnyűségeket tett a zsidókkal, és arra kér, hogy bocsáss meg neki. Mit tennél?”

Te mit tennél?

Milyen élményeid vannak a megbocsátással kapcsolatban?

Mikor könnyű megbocsátanod? Volt olyan, hogy nehezedre esett? Volt arra már szükséged, hogy megbocsásson neked?

Volt olyan, hogy valamiképp tudatosodott benned, hogy Isten megbocsátott neked?

A Papp válaszol — csodák

Papp Miklós — 777

Természettudományos ismereteim révén mindig is nehéz volt felfogni a csodákat, amelyek ellentmondanak a természet törvényeinek, inkább csak elfogadtam azokat. Tudom, hogy a csodának mindig célja van, hogy erősödjön az ember hite, de ha Isten meg tudja változtatni a természeti törvényeket, mint ahogy tette, amikor Jézus a vízen járt, feltámasztotta Lázárt, vagy a szeplőtelenül fogantatáskor, akkor manapság miért nincsenek ilyen volumenű csodák? Személyesen úgy gondolom, hogy ha egy jó dolog jókor történik, vagy nagyon kicsi a valószínűsége, az is lehet csoda, például ha valaki megmenekül egy életveszélyes helyzetből vagy valószínűtlenül hamar meggyógyul egy súlyos betegségből. És bár tudjuk, hogy holnap nem fog kettéválni a Duna vagy becsapódni egy bolygó a Földbe, de akár meg is történhetne? Tényleg minden lehetséges? Olyan nagy fizikai törvények is megborulhatnak, amelyekkel eddig ez soha nem történt meg?

Krisztus következetesen visszautasította, hogy csodáival cirkuszt csináljon: már pályája kezdetén ezzel kísérte a gonosz („követ kenyérré; ugorj le, s nem lesz bajod”), s majd a végén is ez a kísértés („szálljon le a keresztről, s hiszünk neki”). A csodákkal nem akar olyan apokaliptikus látványosságot, ami megkerülné az ember szabadságát, ami elbűvölő csodálatosságában térdre kényszerítené az embert. A csodák másra valók:

Isten országa Krisztussal elérkezett, s nagyerejű szavát nagyerejű tettek kísérik.

Meg kellene fontolni, hogy az evangéliumok direkt nem használják a „csoda” szokásos (meseszerű) kifejezést, hanem dünamisz-t használnak, ami „erőt”, „hatalmas tettet” jelent. Krisztus „nagyerejű tettei” egy sokkal nagyobb csoda morzsányi megvilanásai: annak a nagy misztériumnak a jelei, hogy Krisztussal elérkezett Isten országa. Az igazán nagy misztérium ez. Minden kisebb csoda csak ennek az illusztrációja. Krisztus nem javítgatja csodáival a világot, hanem az új teremtés, az új világ csodáját villantja fel. „Nagyerejű tettei” a látható jelei annak a nagyobb és láthatatlan történésnek, ami a szívekben végbemegy. Krisztus „nagyerejű tettei” próféta tettek: azt mutatják, hogy az anyagvilág hogyan engedelmessé válik a szeretet erejének. Előre mutatják Isten országának beteljesültségét, ahol nem lesz betegség, halál, fogyatékoság.

Ma miért nincsenek ilyen látványos csodák? Minde-

nekelőtt a „nagyobb csoda” a fontos, s ezt az Egyház viszi tovább.

A nagyobb csodát, Isten országának elérhetőségét a szent ígékben és a szentségekben.

Maga Krisztus is a nagyobb csodára mutatott egész életében, ma sem kereshetünk kevesebbet. Másrészt titokzatos történések igenis ma is vannak: a Teremtő nem a természet része, szabadon rendelkezhet a természet erőivel, Krisztus korában és azóta is. Persze a cirkuszt ma is kerüli: csodák ma is vannak, de Isten tapintatosan nem megkerüli a természet természetességét, hanem inkább felhasználja. Isten mindig hagy helyet a szabad hitnek, mert a szabad hit és a szabad szeretet ér valamit. Csodás gyógyulások, csodás véletlenek, az esélytelenségek csodás felülmúlása ma is megtörténik. Isten ilyen csodái hitre hívnak: s bár mondhatja az orvostudomány, a fizika, a hangos közvélemény, hogy ott és akkor csak véletlen történt velem, könyvek között máig beismerem, hogy akkor odalépett hozzám az Isten. Egzisztenciális hívójelek ma is vannak, melyeket kristálytisztán csak az lát csodának, akinek az szól. S aki megérti, egy életen át emlékezik rá és él belőle.

Természetesen nem hallgathatunk arról, hogy az evangélium történeteit irodalomkritikai módszerrel kell olvasni. Olykor a föltámadt Krisztus fenségét jelenítik meg visszamenőleg, máskor az ószövetségi csodák felülmúlását szemléltetik. Igen bonyolult az evangélium szövegkritikus olvasása, valóban érdemes felnőtt fejjel teológiát tanulni, kicsit tudományosabban is olvasni a Bibliát. Alapműnek számít Walter Kasper: Jézus a Krisztus c. könyve, ahol a csodákról egy egész fejezetben ír. Barsi Balázs atyánk mindig mondta: „Bármilyen is lesz a foglalkozások, felnőtt fejjel kell tanulni teológiát!”

A csillagos ég gigantikus méretei engem mindig megnyugtatnak: ki lehet az az Isten, aki térben és időben fölötte van az egész kozmosznak? Micsoda hatalmas Isten imádkozom én a kis történelmi valóságban! Eszembe jut az egyik tanítványom, aki miután látott reverendában, elkezdett „Neo atyának” becézni, a Mátix c. filozófiai film alapján. Neo elkezdte a valóságot látni és megélni minden zöld betűk, kódok mögött.

Az igazi csoda, amikor minden láthatón túl elkezdjük Isten országát szemlélni, dicsőíteni, s annak a törvényei szerint élni.

És akkor Párizs elkezdte énekelni az Üdvözlégy Máriát!

Vágvölgyi Gergely — 777

Nehéz szavakba önteni azt az érzést, amelyben hétfőn osztozott Franciaországgal az egész világ. Mégis talán a hatalmas tűz mellett kezd el pislákolni egy másik láng, a hit lángja.

Hétfő este őszintén megráztak azok a felvételek, amelyeket Párizsból sugároztak hírtelvíziók profi és a közösségi oldalak alkalom szülte tudósítói.

Nem kötődök érzelmileg Franciaországhoz, kötődök azonban minden egyes templomhoz a világon, ahol Istent dicsérik, ahonnan ima száll az égbe. Egy európai főváros szívében

lángoló katedrális képe pedig különösen is megfog.

Tanulságos volt a reims-i érsek megnyilatkozása, aki arról beszélt, a székesegyház toronycsúcsának ledőlése azért is bír elemi erejű szimbolikával, mert az Isten felé mutató ujjat jelenítette meg... Sokan, akik követjük az európai kereszténységgel kapcsolatos eseményeket, figyeljük a helyzet alakulását, a tendenciákat, osztjuk az érsek szomorúan figyelmeztető gondolatát.

Hétfő este Franciaország-szerte megkondultak a harangok. A Notre-Dame-ért, s mint máskor is: a lelkekért szóltak.

Aztán Párizsban a Mi Asszonyunkat mardosó tüzet döbbenet figyelő tömeg egyszer csak elkezdte énekelni az Üdvözlégy, Máriát. Egyre több beszámoló szólt arról, hogy az emberek a városban térdre

ereszkednek és szent énekeket énekelnek. „Ave, Maria”, énekeltek, miközben égett a templom.

Megható és mély pillanatok voltak ezek. Talán ilyen lehet, amikor egy nép

visszatalál az Úrhoz. Talán ilyen lehet, amikor rájön, hogy katedrális, amely mellett nap mint nap elrobog, több kulturális örökségnél, turisztikai attrakciónál, esztétikai értéknél. Több köveknél, túlmutat önmagán. Talán ilyen, amikor egy nép újra felfedezi, hogy az Isten felé mutató ujj összeomlása mély dráma, s ha a lángokban álló templomból már nem lehet, az utcáról mondja el fájdalmát egyetlen nappal Virágvasárnap után.

Megrázó és megható volt a hétfő este Párizsban.

Marton Árpád: Nagyhét 2019

Európa szíve lángol
most, hogy a Notre Dame-ból
csapdosnak rőt lángnyelvek,
s pokolvörös füstfelleg
száll föl az éjszakába.
Európa, az árva
lobbantott élő fáklyát
az elkomorult égre.
Nem, nem ilyen Nagyhétre

hamvazkodott a lélek.
Hűtlenség, kísértések
és közöny lettek társa,
és most halálra válva
nézi a barbár lángot.
Ilyet csak filmben látott –
s hallani véli a hangot:
megrepedt ércharangok
rekviemeznek az égre
s orgonaszó bög, hogy még ne!
Hétszáz év hite izzik

most, mikor tenni már nincs mit:
elhagyott templomok száza
tekint a Notre Dame-ra,
s elnéptelenedett falak
árnyékában hamu, salak
utolsót sóhajt: Asszonyunk!
Fohászodj, míg elpusztulunk.

forrás: <http://www.naputonline.hu>

Az én testem törékeny

Aris, Juan

Az én Istenem nem egy kemény, távolságtartó,
 érzéketlen, sztoikus, szenttelen isten.
 Az én Istenem törékeny.
 Az én fajomból való,
 én pedig az övéből.
 Ő ember, én pedig szinte Isten.
 Hogy megízlelhessem az istenséget
 ő megszerette az én porléteimet.
 Az én Istenemet a szeretet tette törékennyé.
 Az én Istenem ismerte az emberi örömet,
 a barátságot, a föld és a földi dolgok örömet.
 Az én Istenem éhezett, álmódott és elfáradt.
 Az én Istenem érzékeny volt.
 Az én Istenem feldühödött, szenvedélyes volt.
 És szelíd, mint egy kisgyerek.
 Az én Istenem rettegett a haláltól.
 Az én Istenem anyai mellből táplálkozott,
 érezte és magába szívta a női gyengédséget.
 Sosem szerette a fájdalmat, sosem állt a betegség
 pártján.
 Ezért gyógyította a betegeket.
 Az én Istenem szenvedett a hontalanságtól.
 Üldözték és éljenezték.
 Minden emberit szeretett az én Istenem:
 a tárgyakat és az embereket;
 a kenyeret és az asszonyokat;
 a jókat és a bűnösöket.
 Az én Istenem korának gyermeke volt.
 Úgy öltözött, mint mások,
 földije nyelvjárásában beszélt,
 kétkezi munkából élt,
 prófétákhoz hasonlóan kiáltott.
 Az én Istenem gyengéd volt a gyengéekkel és szigorú az
 önteltekkel.
 Fiatalon halt meg – őszintesége miatt.
 Megölték, mert szemükbe mondta az igazságot.
 Az én Istenem viszont gyűlölet nélkül halt meg.
 Mentetve halt meg, és nemcsak megbocsátva.
 Az én Istenem törékeny.
 Az én Istenem szakított a „fogat fogért” ősi elvével,
 a kicsinyes bosszú törvényével,
 hogy bevezesse egy teljesen új szeretet

és hallatlan erő korszakát.
 Az én Istenem leköpvé, földre döngölve,
 elárulva és magára hagyva, meg nem értve
 sem szűnt meg szeretni.
 Ezért az én Istenem győzelmet aratott a halálon.
 S mint egy friss gyümölcs jelent meg kezében: a feltá-
 madás.
 Ezért támadtunk fel mindnyájan: emberek és a dol-
 gok.
 Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem,
 az én Istenem, aki sír, az én Istenem, aki nem védeke-
 zik.
 Nehéz az én Istenem, aki megéli az Istentől való elha-
 gyatottságot.
 Az én Istenem, akinek meg kell halnia, hogy győzhes-
 sen.
 Az én Istenem, aki egy rablót és gonosztevőt tesz
 egyháza első kanonizált szentjévé.
 Az én fiatal Istenem, aki azért hal meg, mert politikai
 felforgatónak tartják.
 Az én Istenem, pap és próféta,
 aki a történelem összes vallásüldözéseinek
 első szégyeneként szenved el a halált.
 Nehéz az én Istenem, törékeny, élet barátja,
 Az én Istenem, aki mindenféle kísértés mardosását
 elszenvedte,
 Az én Istenem, aki vért verítékezett Atyja akaratának
 elfogadásakor.
 Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Istenem azoknak,
 akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek, ha legyőznek má-
 sokat,
 akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg magukat, ha
 megölnék másokat,
 akik azt hiszik, az üdvösség erőfeszítés függvénye és
 nem ajándék,
 akiknek az, ami emberi, bűnös,
 akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust jelent, Krisztus
 pedig angyal.
 Az én törékeny Istenem nehéz azoknak,
 akik továbbra is egy olyan istenről álmodoznak,
 aki nem hasonlít az emberekhez.

Rekviem

*a lázadó Sátán
néha széttöri láncát
pusztító lánggal
az égő torony
is megreszket, mielőtt
végül ledőlne
hamu és korom
felett tündököl, ragyog
a Szó, az Ige*

(Notre Dame 2019. 04. 15.)

Botos Ferenc

Madaram

*Ama törékeny madárka,
Egyetlen s egyedi, csodás
tolla ékes, dísz ragyogás.
Megrészegít, és ha nem is
kalitkába, tenyeredbe
zárod. Szived börtönébe.
Nyisd hát ki a két kezed
S ha kell, Őt szabadon engedd*

Horváth Tamás

Babits Mihály ÁDÁZ KUTYÁM

Ádáz kutyám, itt heversz mellettem.
Amióta a gazdád én lettem,
ez a hely a legjobb hely tenéked:
nem érhet itt semmi baj se téged.
Rajtam csügg a szemed, hív imádás
együgyű szálán csügg, boldog Ádáz.

Mert boldog ki jámborul heverhet
valami nagy, jó hatalom mellett.
S te jámbor vagy, bár olykor asszonykád
bosszújára megrablod a konyhát
s csirkét hajszolsz vadul a salátás
ágyakon át: jámbor, noha - Ádáz.

Elcsavarogsz néha messze innen,
el is tévedsz kóbor hegyeinkben;
avagy titkos kalandjaid vannak.
Ág tép, gondosz ebek rád rohannak,
zápor is lep, szőröd-bőröd átáz:
ázva, tépve jössz vissza, kis Ádáz.

Visszajössz, mert ugyan hova mennél?
Hol lehetne egyéb helyed ennél?
Szimatokból ezer láthatatlan
ösvény vezet téged mindenhol
hívebben, mint bennünket a látás:
minden ösvény ide vezet, Ádáz!

Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kíznódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz.
Óh, bár ahogy te pihensz lábamnál,
bizalommal tudnék én is Annál
megpihenni, aki velem játszik,
hol apámnak, hol kíznómnak látszik,
égi gazda, bosszú, megbocsátás,
s úgy nem értem, mint te engem, Ádáz!

Fejtsd meg és nyerj!

Mócsy Miklós (aquamarin)

Fejtsd meg a rejtvényt a meghatározások alapján! A sorszámozott mezőket sorrendben összeolvasva **kettő szót** kapsz eredményül. **A megfejtést 2019. augusztus 29-ig** az egyetemes.ujtag@gmail.com címre **beküldők között túró rudikat sorsolunk ki** (ételallergia esetén egyeztetés szerinti nyeremény)!

A sorok meghatározásai: **a)** Hány hónapig tartó imát jelent a lelki örökbefogadás? **b)** Melyik város adott otthont a XXV. Egyetemi Pasztorációs Konferenciának? **c)** Az MKK idei tavaszi báljának egyik újításak volt, hogy egy verseny keretében illet lehetett írni **d)** Kinek a Olofsson Placid atyáról szóló filmjét tekintették meg az MKK nagybőjti lelki gyakorlatának résztvevői? **e)** Ki Magyarország Apostoli nunciusa? **f)** Volt perjel, aki az MKK-s nagybőjti lelkigyakorlaton képmeditácót is tartott **g)** Melyik futóversenyen való részvétellel evangelizált a NEK csapata? **h)** Az MKK nagybőjti lelkigyakorlatának fő témája

a)				12	E	7									
b)		11	L		10			Á							
c)				C	3			Ó							
d)	T	6				Y		2		E					
e)			H			5			U		13	B			
f)			4	E	15			8				C			
g)						V		9							
h)				1		G				S			T	14	

Megfejtés:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----

Az **előző számunk** rejtvényének **megfejtése: „Eperjes Károly”**.

Lapzártánkig megérkezett **jó megoldást beküldők beérkezési sorrendben**: Szauer Marcell, Pistyúr Zsófia, Palásthy Margit, Váradis Andris, Csikota Balázs, Berezvai Viktor, Vidra Berni, Rozsnyói Gréta, Tamás Klára, Tamás Luca, Tamás Erzsébet, Kovács Bernadett, Tamás Ambrus, Bancsics Máté.

A beküldők közül **a szerencsés nyerteseket a köziben sorsoljuk ki**.

„Aki meg akarja találni életét, elveszíti; aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.” (Mt 10, 39)

Receptek

Dr. Zakar András

A nyári meleg napokon remek hűsítő levestel kényeztethetjük barátainkat, valamint a szabadban való főzés közös élménye még sokáig elkísér mindannyinkat.

Hideg őszibarackleves

Egy kilogramm nem túlrett őszibarackot (legjobb beszerzési hely: piacon, őstermelőtől) meghámozzunk, kimagozzunk, és apró kockára vagdalunk. Közepes méretű fazékba egy liter vizet, 2 dl száraz fehér bort és 10 dkg kristálycukrot öntünk. Beleszórjuk a barack $\frac{3}{4}$ részét, ízesítjük egy csipet sóval, két darab fahéj rúddal és késhegynyi őrölt szegfűszeggel és egy mokkáskanálnyi citromhéjjal. Közepes tűzön felhevítjük és kis lángon pár percig forraljuk. Hagyjuk kihűlni, a fahéj darabkákat kivesszük, majd turmix gépben homogénizáljuk az elegyet.

2 dl tejszínben alaposan elvegyítünk 2 tojássárgáját és óvatos kevergetés közben hozzáöntjük a leveshez, majd a maradék $\frac{1}{4}$ őszibarackot is belezúdíttjuk. A levest alaposan lehűtjük, és ezt követően tálalhatjuk. Édesszájúak frissen felvert tejszínhabbal dekorálhatják a tányérban.

Borjúpaprikás bográcsban

Az alaposan kitisztított bográcsban kis tűz fölött megpirítunk fél kilogramm csuszatésztát folyamatos, óvatos rázogatással. Semmi zsiradék, folyadék nem szükséges a művelethez, csak kis türelem. A megpirult tésztát kiöntjük egy tálba, félretesszük.

A bográcsba beleaprítunk 25 dkg füstölt házi szalonnát és egy fej apróra vágott vöröshagymát. Üvegesre dinszteljük, majd hozzáadunk 2 karikára vágott zöldpaprikát és 3-4 felaprózott paradicsomot. Pár percig pároljuk, ezt követően hozzákeverünk 1 kg közepes kockára vágott borjúcombot. Alaposan átkeverjük, megszórjuk egy teáskanálnyi piros paprikával, kevés sóval, és hozzádobunk 4 rezed apróra szelt fokhagymát. A továbbiakban már nem kevergetünk, hanem csak a bográcsot rázogatjuk óvatosan és az elpárolgott folyadékot mindig pótoljuk a szükséges mennyiségű vízzel.

Amikor a hús már majdnem puha a bográcsba zúdíttunk fél kg felszeletelt fehér csiperkegombát, felöntjük 3-4 dl száraz fehérborral, és beleszórjuk a pirított tésztát. Ízlés szerint sózzuk (esetleg hegyes erős paprika karikákkal gazdagítjuk), meghintjük aprított petrezselyemzölddel és addig főzzük, míg a tészta is megpuhul.

Tálaláskor a tányérba szedett borjúpaprikásra egy-két kanál tejfölt púpozunk és friss fehér kenyérrel kínáljuk.

Jó főzőcskét!

Hirdetések

1. Június 1-jén, szombaton a pápa csíksomlyói miséje idejében délelőtt fél 10 órától a kispesti Erdélyi Tündérkertben nagy kivetítőn lehet követni a szentmisét Pákozdi István teol. tanár vezetésével. (cím: Bujdosó Székely Étterem 1191 Bp., Szabó Ervin u. 37.) A mise után a vendéglőben ebédelni is lehet.
2. Június 2-án, vasárnap délelőtt 10 órakor lesz Szabó Turák István és Erős Csenge keresztelője a MSZT-ben; ezen az estén, Jézus mennybemenetelének ünnepén latin nyelvű szentmisét mondunk; szkolánk énekel.
3. Június 6-án a protestáns testvérek rendezésében Pünkösdváros piknik lesz a szomszédságunkban lévő LÖK-ben 15-22 óráig; fellép az MKK ének és zenekara is. A focipályánkon meccsek lesznek, be lehet kapcsolódni..
4. Június 10-én, Pünkösdhétfőn Máriaremetén megtartják a szokásos majálist, számítanak az ifjúság részvételére is.
5. Június 15-én 11 órakor a margitszigeti kápolnában lesz Katona Vilmos és Mizsei Anett nászmisés esküvője.
6. Június 16-án, 19 órakor lesz az idei tanév ünnepélyes záró szentmiséje, a TE DEUM, amire minden fővárosban tanuló egyetemistát, főiskolást és tanáraikat szeretettel várjuk a MSZT-be.
7. Június 30-án lesz a tanév utolsó szentmiséje, a nyári két hónapban szünetel, az első jövő tanévi mise szeptember 1-jén lesz a szokott időben, 19 órakor.
8. Július 13-án, 16 órakor lesz Esztergár-Kiss Domonkos és Ruttkay Zsuzsanna ökumenikus esküvője a MSZT-ben.
9. Július 20-án, 16 órakor lesz Timári Mátyás és Zimándi Mária esküvője a MSZT-ben.
10. Augusztus 7-11 között lesz az idei HEGY (Keresztény Gólyatábor) az esztergomi Szent Adalbert Központban; a záró szentmisére augusztus 11-én kerül sor a Szatmári Irgalmas Nővérek kis templomában 11 órakor.

IMPRESSZUM

Felelős kiadó: **Dr. Pákozdi István** egyetemi lelkész. Szerkesztők, tördelők **Szerkesztők, tördelők: Abdul Kader Aida, Kassai Dániel, Mócsy Miklós, Ördög Levente, Sinka Domonkos, Szabó Magdolna, Tempfli Noémi.** Nyomdai munka: **Koncz Viktor**, Másoló Futár Kft. 1095 Bp. Soroksári út 48. www.masolofutar.hu

Köszönjük Szent Ágoston, Aris Juan, Babits Mihály, Botos Ferenc, Facskó Réka, Ferenc pápa, Hegedűs Márk, Horváth Tamás, Marton Árpád, Mócsy Miklós, Pákozdi István, Papp Miklós, Péhm Julianna, Joseph Ratzinger, Sinka Cecília, Sipos Kinga, Szabó Magdus, Vágvölgyi Gergely, Varga Géza, Dr. Zakar András írásait illetve Abdul Kader Aida, Csordás Peti, Danka Dávid, Forgács Gergő, Kocsis Levente, Mozsáryné Kovács Ági, Pintér Kinga, Rácz Zsuzsim, Szabó Anna, Szécsi Kata, Tózsér Endre SP, Vidra Bernadett fordításait! 1 cikket az Aleteia oldalról, 2 cikket a Vatican Newstól, 1 cikket a 2018-as Ifjúsági Szinódusi honlapról, 2 cikket pedig a 777blog-tól vettünk át.

Szeretettel várjuk írásaitokat, valamint azokat az írásokat, amiket ti ajánlotok! A következő szám lapzártója 2019. augusztus 29-én lesz.

Az újság e-mail címe: egyetemes.ujzag@gmail.com

A címlapkép Vámos István grafikája.

A Lelkészség címe: 1117. Budapest, Magyar tudósok krt. 1., egylelkbp@gmail.com, www.egylelk.com

Honlapunkon a korábbi Egyetemes újságok számai is megtalálhatóak.

Hasznosan töltött nyári szünetet kívánunk minden kedves olvasónknak!